

11de JAARGANG, NR. 201
22 JULI 2013

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
5 BOEKBESPREKING
6 PLATENRECENSIES
 Michel Camilo, Next Collective,
 Sigrun Jording, Eric Revis,
 Maria Catherina,
 Soft Machine Legacy e.a.
14 CONCERTVERSLAGEN
 North Sea Jazz Festival, ICP,
 Swingin' Groningen e.a.

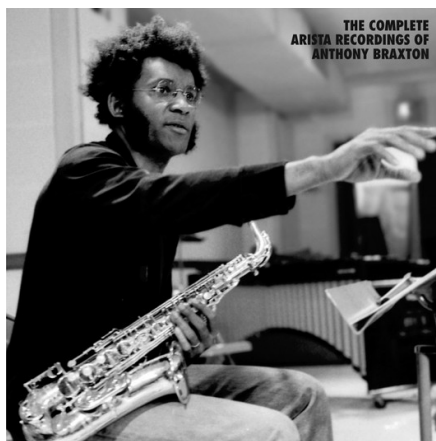
EN VERDER:

- 22 New York Calling (Roos Plaatsman)**

JAZZFLITS 202

staat **12 AUGUSTUS** op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

Anthony Braxton op Mosaic Records.

NEA BENOEMT VIER NIEUWE JAZZMASTERS

Pianist Keith Jarrett, saxofonist-fluitist Anthony Braxton, bassist Richard Davis en saxofonist-pianist-docent Jamey Aebersold zijn voor hun verdiensten benoemd tot NEA Jazzmaster 2014. De NEA Jazzmaster is de hoogste Amerikaanse onderscheiding voor een nog levende jazzmusicus of 'educator'.

Aan de benoeming is een bedrag van 25.000 dollar verbonden. De prijzen worden uitgereikt op 13 januari 2014 in Jazz at Lincoln Center in New York City. Sinds 1982 wordt jaarlijks een aantal Jazzmasters benoemd. Eerder kregen onder anderen de meestertitel: Count Basie, George Benson, Art Blakey, Dave Brubeck, Ornette Coleman, Miles Davis, Ella Fitzgerald en de familie Marsalis. De NEA is de kunstenaarorganisatie van de Amerikaanse federale overheid.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL UITVERKOCHT

Een propvolle gang tijdens het North Sea Jazz Festival 2013. (Foto: Joke Schot)

Vrijdagmiddag 12 juli waren alle 70.000 dagkaarten voor het North Sea Jazz Festival al verkocht. Dat betekende een forse logistieke uitdaging voor de organisatie. "Propvolle gangen, raar deurgebeid, snoeihard geluid. De gangen zijn hier en daar zo smal dat bezoekers in een opeengepakte file terechtkomen waar nauwelijks beweging in zit", aldus de website van NRC Handelsblad na de eerste festivaldag. Voor Jazzflits bezochten Peter J. Kort en Joke Schot het festival. Hoe zij hun weg vonden tijdens de drukke 38ste editie is te lezen op pagina 16.

GELEZEN OP HET INTERNET:

"Blakey never really wanted me in his band. And I don't blame him - I wasn't very good. But Art figured that if he got me in the band, then Wynton would probably stay a little longer."

Saxofonist Branford Marsalis 1 juli 2013 op irishtimes.com.

HET VERSLAG VAN GENT JAZZ STAAT IN JAZZFLITS 202

NIEUWS

Hat Bangers wint Sena Jazzprijs

De formatie Hat Bangers heeft 22 juni in Dordrecht de Sena Jazzprijs 2013 gewonnen. De winnaar werd beoordeeld door een jury bestaande uit Juan Martinez, Robert Meyer en Jan de Lange. De bands werden beoordeeld op eigenheid, samenhang en samenspel, solistische kwaliteiten, uitstraling en podiumpresentatie, repertoirekeuze en compositie. De Sena Jazzprijs is een jaarlijkse prijs voor jong talent. Plaats van handeling is jazzpodium DJS in Dordrecht.

Holland Bigband wil jubileum-cd/dvd maken

De Holland Bigband, onder leiding van Loet van der Lee, bestaat in 2013 tien jaar: "En dat willen we niet ongemerkt voorbij laten gaan." Vandaar dat het orkest met een cd/dvd wil komen met nieuwe composities van bandleden en -leider. Als een 'crowdfunding'-actie voldoende oplevert gaat de band begin september de studio in.

Concertorganisator gehuldigd door gemeente Voorschoten

Piet Wezepoel, de drijvende kracht achter de stichting Podium Jong Professionals Jazz Voorschoten, heeft 15 juni uit handen van burgemeester Jeroen Staatsen de Parel van Voorschoten ontvangen. De Parel is een huldeblijk voor verdienstelijke Voorschotenaren. Wezepoel is al twintig jaar actief in de stichting, waarmee hij in Voorschoten gratis toegankelijke concerten organiseert voor conservatoriumstudenten jazz. Onder meer van september tot mei iedere eerste zondag van de maand.

Archief Montreux Festival onderdeel Memory of the World Register

Het audiovisuele archief van het Zwitserse Montreux Jazz Festival is opgenomen in het Unesco Memory of the World Register. De collectie bevat ongeveer vijfduizend uur beeld en geluid. De verzameling werd opgebouwd door festivaloprichter Claude Nobs, die alle optredens vanaf het begin vastlegde. Het Memory of the World Register is te vergelijken met het Unesco Erfgoed-programma, maar heeft betrekking op belangrijke documenten. Het jazzarchief is het eerste audiovisuele archief dat in het register is opgenomen.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

PODIA

Igor Gehenot treedt op in Luik. (Foto: TLMfotografie)

TWEEDE BELGIAN JAZZ MEETING IN LUIK

De tweede Belgian Jazz Meeting vindt van 6 tot en met 8 september in Luik plaats. Tijdens deze jazzdriedaagse presenteren Belgische jazzartiesten zich aan een publiek van nationale en internationale media en promotors. Het evenement is een samenwerkingsverband van de Waalse en Vlaamse jazzscene.

Zo'n zestig internationale jazzorganisatoren en -journalisten ontvangen een uitnodiging voor de Jazz Meeting. Twaalf Belgische jazzgroepen zijn voor de showcases geselecteerd. Onder anderen treden op: zangeres Melanie De Biasio, het Fabrice Alleman Quintet, Määk, het Lionel Beuvs Quartet, klarinettist Joachim Badenhorst, het Kris Defoort Trio, het Igor Gehenot Trio (foto) en Too Noisy Fish. De Belgian Jazz Meeting biedt de bezoekers ook gelegenheid om contacten te leggen. Ter begeleiding van het evenement verschijnen een JazzGids en een Belgian Jazz Compilatie. De eerste Belgian Jazz Meeting was twee jaar geleden in Brugge en werd georganiseerd door de Vlamingen. Dit jaar hebben de Walen de touwtjes in handen.

PRIJZEN

WAYNE SHORTER MAN VAN HET JAAR VOOR CRITICI JAZZMAGAZINE DOWNBEAT

Wayne Shorter is de grote man van de 61ste jaarlijkse DownBeat International Critics Poll. Shorter is volgens de internationale critici zowel de jazzartiest als de sopraansaxofonist van het jaar. Zijn Quartet is uitgeroepen tot de beste jazzgroep en maakte tevens met 'Without A Net' (Blue Note) de cd van het jaar.

Een andere smaakmaker is pianist Robert Glasper. Hij doet het zowel goed in de poll voor gevestigde namen (nummer 1 in de categorieën 'keyboard' en 'Beyond Artist or Group') als in het onderdeel 'Rising Star' ('beste producer' en 'beste composer'). Bassist Charlie Haden wordt dit jaar in de DownBeat Hall of Fame opgenomen. Aan de poll werd dit jaar deelgenomen door bijna tweehonderd critici vanuit de gehele wereld. De uitslagen staan in het augustusnummer van het blad DownBeat.

...meer winnaars in de linkerkolom op pagina 4

NIEUWS

BBC-opnamen Ella Fitzgerald op cd/dvd uit

Eind deze maand verschijnt bij Universal een cd/dvd met opnamen die de Britse omroep BBC in de jaren 1965 – 1977 van zangeres Ella Fitzgerald maakte. Op de dvd staan vier complete shows: 'Ella Sings' en 'Show of the Week' uit 1965, een concert in de Londense jazzclub Ronnie Scott's uit 1974 en een 'set' van het Montreux Jazz Festival 1977. De cd bevat zeventien stukken. De titel van de cd/dvd is 'Best Of The BBC Vaults'.

Crowdfunding strandt: jazzcafé Dizzy in Rotterdam weer dicht

Anderhalf jaar na de doorstart met een nieuwe eigenaar is jazzcafé Dizzy in Rotterdam andermaal ter ziele. De dreigende sluiting noopte een groep sympathisanten eind juni een crowdfundingactie te starten. Het doel was vijftienhonderd jazzliefhebbers te bewegen voor 1 juli 100 euro te storten en zo mede-eigenaar te worden. Het café zou dan verder gaan als coöperatie zonder winst-oogmerk.

Het benodigde bedrag werd bij lange na niet gehaald en de zaak sloot. Volgens de website van Dizzy zoeken de sympathisanten nog naar andere wegen voor een vervolg. Dizzy is een van de oudste jazzpodia van Nederland.

Laren Jazz Award voor Ruud Breuls

Trompettist Ruud Breuls krijgt de Laren Jazz Award 2013. Breuls speelt onder meer in het Metropole Orkest. De prijs - een bronzen sculptuur van kunstenaar Ben Hosman en een bedrag van 2.013 euro - wordt hem 31 augustus tijdens Laren Jazz in Singer uitgereikt.

Nieuwe album formatie Tin Men & the Telephone als app

Het nieuwe album van de formatie Tin Men & the Telephone verschijnt in september als app. Bassist Lucas Dols: "Zo kan de luisteraar op een andere manier de muziek beleven. Je kunt zelf bijvoorbeeld switchen tussen verschillende 'takes' van een compositie, eigen combinaties maken, instrumenten aan en uit zetten." Voor de app werkt de groep samen met grafisch ontwerper Stijn van der Pol en programmeur Mark Marijnissen. Tin Men & the Telephone gaat de app ook op het podium gebruiken. Dols: "Het publiek kan dan live onze shows beïnvloeden! Het vereist een andere manier van spelen en dat is heel interessant voor ons."

PRIJZEN VERVOLG

De leden van Kapok met hun eerste prijs. (Foto: Mike Breeuwer)

KAPOK WINT EUROPEAN JAZZ COMPETITION '13

Het trio Kapok heeft 29 juni in Rotterdam de European Jazz Competition 2013 gewonnen. De jonge musici ontvingen onder meer een geldbedrag van 3.000 euro. Het concours met vijf deelnemers maakte deel uit van het programma van de Jazzdag.

De internationale jury (met onder anderen Javier Estrella (Jazz Festival Madrid), Niels Overgård (Swinging Europe) en Frank Bolder (North Sea Jazz Festival, LantarenVenster)) was enthousiast over de formatie van hoornist Morris Kliphuis. "Kapok blinkt uit in originaliteit en inventief samenspel, speelt lekker ongepolijst en spontaan. Met een overdonderend rijke, beeldende set weet Kapok een geweldige spanning op te roepen", vonden de leden. Die kregen behalve de winnaar nog vier andere deelnemers voorgeschoteld: Dmitrij Golovanov (Litouwen), Stephanie Francke Quartet (Ned), Oláh Krisztián Trio (Hongarije) en Naoko Sakata Trio (Zweden). Kapok deed mee als winnaar van de Dutch Jazz Competition 2012. (zie ook het verslag op pagina 18)

OVERIG

BOEK OVER NEDERLANDSE JAZZMEESTERS IN DE MAAK

Journaliste Angelique van Os werkt aan een boek over Nederlandse jazzmeesters. De uitgave zal zo'n 25 portretten bevatten van onder anderen Rita Reys, Hans Bennink, Piet Noordijk en Greetje Kauffeld. Bij voldoende voorinschrijvingen wordt het boek in productie genomen.

'JazzMeesters' wordt een bundel vol anekdotes, historische achtergronden en persoonlijke verhalen, gelardeerd met foto's van Paul Bergen. Ook 'nieuwe helden' komen aan bod, onder wie Yuri Honing, Eric Vloeimans, Benjamin Herman, Michiel Borstlap en Tineke Postma. Verder vertelt Van Os het verhaal van de grote Nederlandse radio- en swingorkesten, legendarische concerten, sessies, jazzclubs, platen en gouden formaties. Het boek zal bijna tweehonderd pagina's tellen.

(<http://www.jazzmeesters.nl>)

WINNAARS DB CRITICS POLL

Rising Star Tia Fuller. (Foto: Joke Schot)

FEMALE VOCALIST Cassandra Wilson

MALE VOCALIST Kurt Elling

TRUMPET Dave Douglas

TROMBONE Wycliffe Gordon

ALTO SAX Rudresh Mahanthappa

TENOR SAX Joe Lovano

BARITONE SAX Gary Smulyan

CLARINET Anat Cohen

FLUTE Nicole Mitchell

PIANO Jason Moran

GUITAR Bill Frisell

BASS Christian McBride

DRUMS Jack De Johnette

VIBES Stefon Harris

VIOLIN Regina Carter

BIG BAND

Darcy James Argue's Secrety Society
en Maria Schneider Orchestra

RISING STAR

Female Vocalist Karrin Allyson

Male Vocalist Gregory Porter

Jazz Artist Gregory Porter

Trumpet Christian Scott aTunde Adjuah

Trombone Trombone Shorty

Soprano Saxophone Anat Cohen

Alto Saxophone Tia Fuller (zie foto)

Tenor Saxophone Jon Irabagon

Baritone Saxophone Vinny Golia

Clarinet Ben Goldberg

Flute Tia Fuller (zie foto)

Piano Gerald Clayton

Guitar Rez Abbasi

Bass Ben Williams

Drums Gerald Cleaver

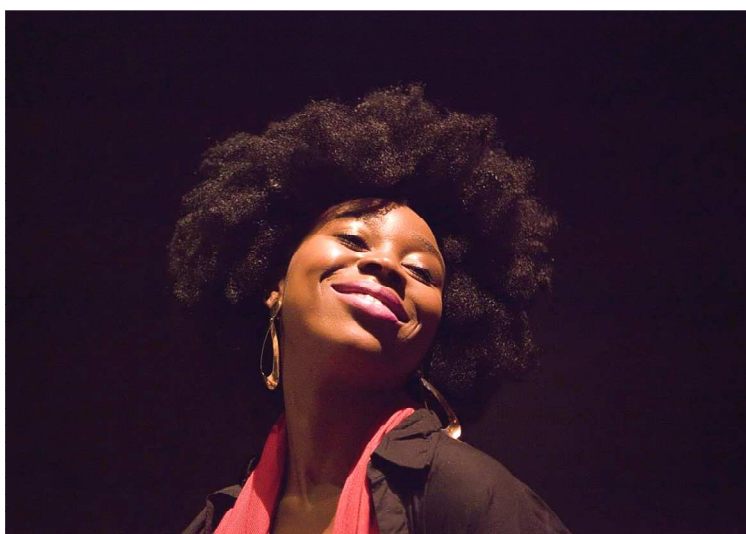
Vibes Jason Marsalis

Percussion: Dan Weiss

Jazz Group Ambrose Akinmusire 5-tet

Big Band Orrin Evans' Captain Black BB

OVERIG VERVOLG

Zangeres Ntjam Rosie was op de Jazzdag namens artiestenbureau Vision4Talent aanwezig. Ze was graag bereid te poseren voor deze foto van Tom Beetz.

ZEVENDE JAZZDAG DRUK BEZOCHT

De zevende editie van de Jazzdag is druk bezocht. Behalve veel nationale professionals (musici, programmeurs, journalisten) lokte de Jazzdag deelnemers uit meer dan tien Europese landen. Het grootste netwerkevenement van de Nederlandse jazzscene vond op 28 en 29 juni in het Rotterdamse LantarenVenster plaats.

Voor het eerst duurde de door Buma Cultuur georganiseerde Jazzdag twee dagen. Op de eerste dag waren er overdag panels en workshops waar professionals lezingen en discussies konden volgen over uiteenlopende onderwerpen als ondernemerschap, financiën, iTunes en de relatie van jazz met het bedrijfsleven. Voor het eerst was er ook een matchmaking-programma waar deelnemers een tienminutengesprek hadden met vertegenwoordigers van podia, 'labels' en media.

's Avonds was er in LantarenVenster, Hotel New York en Kantine Walhalla een voor iedereen toegankelijk gratis jazzfestival met 27 nieuwe en bekende jazzgroepen. Iedere groep trad dertig minuten op. Net als in vorige jaren vormden deze 'showcases' een uitstekende gelegenheid om zeer snel een goede indruk te krijgen van de stand van zaken in de Nederlandse jazzscene. Op de Jazzdag werd ook Northsea Jazz Round Town geopend (een twee weken durende reeks van jazzactiviteiten rond het North Sea Jazz Festival) en ontving journalist en Nederlands-Jazz-Archief-voorzitter Bert Vuijsje de Jazz Media Award. De tweede dag van de Jazzdag bood plaats aan de finale van de European Jazz Competition, gewonnen door het trio Kapok van hoornist Morris Kliphuis (zie ook de vorige pagina).

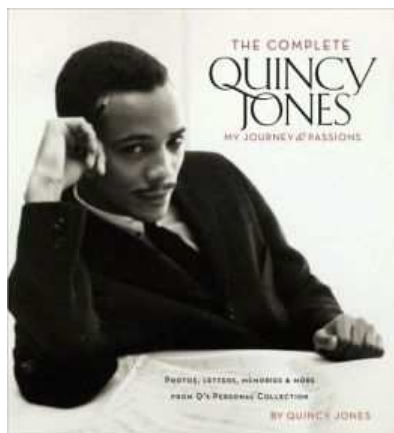
Tom Beetz

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 75 tot en met 190 van Jazzflits zijn besproken. U vindt de index op onze website. Als u het overzicht meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl/Recensie-overzicht75.pdf>

JAZZ OP PAPIER

POLARISEREN

The complete Quincy Jones : my journey & passions; voorw. Maya Angelou, Clint Eastwood, Bono, naw. Sidney Poitier.

San Rafael, Cal. : Insight Editions, 2008.
142 pag. : ill. ; 29x27 cm.
ISBN 978-1-933784-67-0 geb. met stofomslag. Prijs 14,99 euro

Deze maand zijn twee boekhandelketens, Selexyz en De Slegte, gaan samenwerken onder de vlag Polare. De stap heeft nogal bevreemding gewekt, niet alleen vanwege de onwennig klinkende, nieuwe naam, maar ook door hun ongelijksoortige handel. Selexyz vertegenwoordigde wat dan de 'betere boekhandel' heet, terwijl De Slegte al jarenlang een reputatie heeft als verkoper van ramsj en tweedehandsboeken. Naar buiten wordt het samengaan opgeluisterd door opgestapelde blauwe ballonnen en dito inpakmateriaal, maar tot een volledig geïntegreerd aanbod is het voorsnog niet gekomen. Zitten ze samen in één pand, zoals in Leeuwarden, dan is voor de één een aparte etage ingeruimd. En in Maastricht behoudt ieder zijn eigen behuizing. Het leek een goed moment voor een korte inventarisatie. Om met Selexyz te beginnen: naast nieuwe boeken verkochten ze altijd al speciaal voor deze markt geproduceerde, laaggeprijsde uitgaven. Voor ons doel signaleerden we deze keer als enige een nieuwe Taschen-editie van 'Jazz Life', zij het op kleiner formaat (28 cm hoog, was 42 cm) en zonder cd, geprijsd voor dertig euro op een cent na. Het is de reportage in woord (van J.E. Berendt) en beeld (door William Claxton) van hun reis door de VS in 1960 (zie bespreking JF 15 jan. 2006).

Voorheen De Slegte gaat gewoon op de oude voet verder: het verkopen van grote partijen uitgeverstorestanten. Reeds geruime tijd lag daar op de plank het fotoboek van Jaap van de Klomp, die in Amerika op zoek was gegaan naar grafzerken. Een bijzonder boek dat onder meer een schrijnend licht werpt op de sociale omstandigheden van de jazzspeler, maar door zijn associatie met de dood vermoedelijk minder weerklank vond dan het verdiende (van 24,95 naar 8,99 euro, zie JF nr. 102). Daarnaast zagen we het zeer verzorgde 'Satchmo', ook zo'n thema dat niet erg aansprak: Armstrongs gewoonte om de dozen van zijn geluidsbanden met allerlei knipsels te beplakken (30,95 euro, nu 16,99, JF nr. 125).

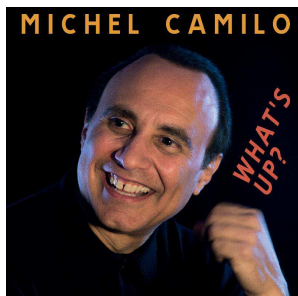
Recenter is 'ICP' met een Engelstalige tekst van Kevin Whitehead en foto's van Ton Mijs, hier besproken door Herman te Loo (JF nr. 158, van 15 naar 5,99 euro). Ook een fotoboek, maar slechts gedeeltelijk van toepassing, is dat van Pieter Boersma: van 29,50 naar 16,99 euro. De prijs van het lichtgewicht boek 'Cheerio Holland', met Nederlandse artiesten op het gebied van populaire muziek, ging van 19,95 naar 7,99 euro (JF nr. 149). De Slegte doet ook veel aan gebruikte boeken, maar daartussendoor vind je af en toe ook meerdere exemplaren die er splinternieuw uitzien, en in meerdere filialen. Die kunnen toch moeilijk als tweedehandsboeken worden bestempeld. Desgevraagd gaat het dan om een beperkt aantal van twee of drie. In deze categorie vonden we 'Whiskey en Jazz' van Hans Offringa. In een overigens vrij onbeduidende uitgave precies wat de titel zegt, een fifty-fifty over beide onderwerpen (12,50 euro). Verder ontwaarden we nog een exemplaar van Jeroen de Valks opstellen 'Go Man Go' (voor 12,50, JF nr. 119), 'Little Giant', de weinig diepgravende biografie van Johnny Griffin (14,95, JF nr. 105) en de replica van Ed van der Elskens unieke jazzfotoboek uit de tijd van de nachtconcerten in het Concertgebouw in Amsterdam (5,50 euro, JF nr. 92).

Nieuw was voor mij een knip- en plakboek van en over trompettist-arrangeur-producer Quincy Jones. Alle kans dat hij het, ter meerdere eer en glorie, zelf bekostigd heeft. Het is zo'n boek als ook 'The Sinatra Treasures' en 'The BB King Treasures', beide van Bulfinch Press, 2004 resp. 2005: veel foto's en allerlei parafernalia in opgeplakte insteekmapjes: brieven, notities, familiekiekjes, krantenknipsels et cetera. Net echt allemaal.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

MICHEL CAMILO
What's Up?
 OKeh

Bezetting:
 Michel Camilo (p).

"You're dealing with self control", zegt Michel Camilo over de moeilijke kunst van het solopianospel. Zelfbeheersing bedoelt hij dan vooral. Bij een pianist die techniek te over heeft, dreigt het gevaar om op adrenaline te gaan spelen (wat Camilo in het verleden wel eens 'overkwam'), en dat gaat altijd ten koste van de muziek. Op 'What's Up?' echter heeft hij de beestjes mooi in de hand (hij laat ze ook af en toe even vrij). De elf tracks omschrijft Camilo zelf als zijn 'open book of possibilities', een staalkaart van zijn kunnen en zijn invloeden. Dat maakt van het geheel minder een coherent verhaal dan wel een portret: eigen stukken, 'standards', een paar verrassende keuzes – allemaal heel open en eerlijk (hier en daar mogen zelfs een paar 'foutjes' blijven staan), en gespeeld met een gevarieerde en rijke aanslag. Prachtig opgenomen overigens.

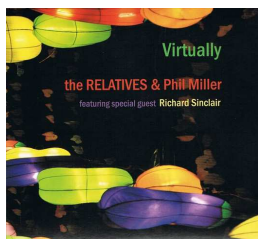
Minder geslaagd vind ik helaas net de eerste drie tracks: de titeltrack (een soort Caribische blues), 'A place in time' (een wat lege, klassiekerige filmmuziek-ballad), en 'Take five' (hoewel de onafhankelijkheid van beide handen ook hier indrukwekkend is). De tweede helft van de cd is veel sterker, met onder meer een eigenzinnige versie van 'Love for sale', 'On fire' (inderdaad!) en een donkere, doorleefde 'Chan chan'.

Die doorleving is het enige wat naar mijn gevoel af en toe wat ontbreekt. Camilo lijkt me een zonnige persoonlijkheid, in de traditie van Ella Fitzgerald, Dizzy Gillespie of Monty Alexander. Dat levert overwegend positieve muziekjes op, met af en toe een wat aangeleerde blues feel, en iets te zoeterige romantiek. Maar ach: je kan mensen moeilijk een overdosis vrolijkheid verwijten, toch?

Arne Van Coillie

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/13I3ja9>

THE RELATIVES
Virtually
 Relatives Records

Bezetting:
 Marc Hadley (as, ts, bars, fl, afl, keyb),
 Willem Jan Droog (keyb), Phil Miller (g)
 Jack Monck (bg, g, voc),
 Damian Rodd (d, bg)
 + Richard Sinclair (voc), Angeline Morrison,
 Ursula Starks-Browing (backing voc), Robin
 Pengilly (bu), Kees Meijlink, Mike Brown
 (tb), Pjotr Jurtschenko (ts), Max Turnbull
 (p), Mels Bol (d).

Op de vorige (live-)cd van The Relatives had de groep gitarist Phil Miller weten te strikken voor een gastoptreden. Op dit nieuwe studioalbum is de Brit een vast bandlid geworden, een sterke aanvulling van de groepsound. Met de komst van drummer Damian Rodd is toetsenman Willem Jan Droog nu nog de enige Nederlander in de band. Saxofonist-fluïtist Marc Hadley was al eerder in de groep te horen, en is de enig overgebleven blazer. Hij is tevens verantwoordelijk voor een groot deel van de composities op 'Virtually', zoals de ode aan Charles Mingus, 'Going down' (met een dik fragment uit 'Goodbye pork pie hat') en het goudklompje waarmee het album afsluit: 'On my mind'. Op dit laatste nummer is Richard Sinclair de gastzanger – bekend van Caravan en Hatfield & the North, twee groepen die voor The Relatives belangrijke inspiratiebronnen zijn geweest. Sinclair zet met zijn warme stem de song helemaal naar zijn hand, en vormt zo een welkome afwisseling na de toch wat vlakke manier van zingen van basgitarist Jack Monk op de rest van de plaat. Als The Relatives Sinclair definitief aan boord kunnen krijgen, zijn alle posities even sterk bezet en verdienen ze een plekje in de eregalerij van de Canterbury-scene, naast de eerder genoemde bands.

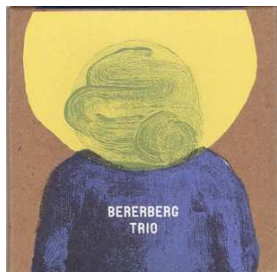
Op de site van The Relatives zijn video's te zien, en is het album te downloaden of te bestellen: www.relativesrecords.com.

Herman te Loo

Bekijk The Relatives hier: <http://bit.ly/12diTwW>

ANTO PETT/CHRISTOPH BAUMANN**Northwind Boogy****Leo Records**www.leorecords.com**Bezetting:**

Anto Pett, Christoph Baumann (p).

ERB/BAKER**Bottervagl****Veto Records**www.veto-records.ch**Bezetting:**Christoph Erb (ts, bkl),
Jim Baker (p).**BERERBERG TRIO****Feel Beetrr****Veto Records****Bezetting:**Christoph Erb (ts, bkl),
Josh Berman (cnt),
Fred Lonberg-Holm (c, el-g).**VERVOLG CD-RECENSIES**

Het is even schrikken bij het openingsnummer van 'Northwind Boogy'. De twee pianisten Anto Pett en Christoph Baumann hebben wel heel veel noten nodig om hun verhaal te vertellen in 'Barbaro - Latino'. Het is weliswaar een ritmisch krachtig stuk, met een Stravinsky-achtig gevoel, maar het wordt op de twee vleugels flink volgespeeld - een euvel dat twee pianisten aan twee instrumenten al snel kunnen hebben. Gelukkig hebben de Est (Pett) en de Zwitser (Baumann) meer in hun muzikale ransel zitten dan alleen stortvloed van noten. Ze laten in het verloop van het album voldoende gaten vallen in het muzikale betoog. In het toepasselijk getitelde 'Melancholic space' voert de stilte het hoogste woord, sober en ingetogen. In veel stukken grijpen de heren ook in de piano, met soms verrassende resultaten. In 'A non-published scene from William' laten ze de snaren zingen als een soort windharp. Menigeen had hier in een blinddoektest geen piano uit gehaald. Het is een fascinerend tonenspel dat na het geestige, treiterende 'Pecker' ruimte laat aan de fantasie van deze twee pianovirtuozen. De cd sluit zelfs af met het swingende 'Un poco damasiado?'

Herman te Loo**Bekijk 'Un poco damasiado?' hier: <http://bit.ly/1aqd2NV>**

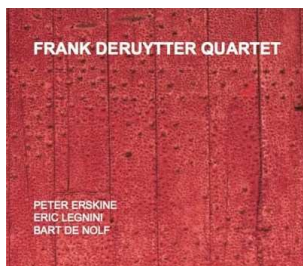
Luzern en Chicago zijn partnersteden, maar het is bepaald niet de enige reden waarom de Zwitserse rietblazer Christoph Erb regelmatig in de Windy City te vinden is. Zijn manier van improviseren sluit namelijk goed aan bij de mores van de improvisatiescene van Chicago. Zo bleek al in zijn trio met slagwerker Michael Zerang en toetsenspeler Jim Baker ('The Chicago Sessions', ook op Veto Records). Deze laatste ontmoette hij in april vorig jaar opnieuw, ditmaal voor een duosessie. De cd heeft de titel 'Bottervagl' meegekregen, en bevat vijf stukken die allemaal de namen van vlinders dragen. Dat is een mooie metafoer voor het spel van de twee. Ze fladderen om elkaar heen en houden de muziek lichtvoetig - experimenteel zonder al te veel in klankexploraties te belanden. En als Erb zijn basklarinet tevoorschijn haalt, is er zelfs fraaie melodieuze muziek te horen. 'Gwilwileth' is er een aansprekend voorbeeld van. Jammer dat Bakers solomoment in dit stuk laat horen hoe belabberd de piano in de Kingsize Studio is.

Ruim een week later zat Erb op dezelfde locatie, in het gezelschap van kornettist Josh Berman en cellist/gitarist Fred Lonberg-Holm. Dit uitje, onder de groepsnaam Bererberg (de drie namen in elkaar geschoven), is een stuk ruiger dan de duoplaat, en dat is vooral te danken aan het gitaarwerk van Lonberg-Holm. Hij weet op een mooie, ingetogen manier 'noise' te spelen (hoe paradoxaal dat ook moge klinken). Dat brengt hem in de buurt van Eugene Chadbourne, die er een meester in is. Als Lonberg-Holm de cello ter hand neemt, valt op hoe mooi de tenorsax van Erb in zijn lijnen past. De pezige sound van de Zwitser klinkt namelijk haast alsof hij gestreken wordt. Zijn basklarinetklank sluit dan weer naadloos aan op de demperklanken die Berman uit zijn kornet haalt. Dat overwegende is de groepsnaam extra goed gekozen. Geen van drieën is erop uit om zich naar voren te manoeuvreren ten koste van de groepsklank, en juist dat betaalt zich uit in een fraai staaltje geconcentreerd muziek maken.

Herman te Loo**Het trio is hier te zien en horen: <http://bit.ly/12IDwCl>**

VERVOLG CD-RECENSIES

FRANK DERUYTTER Frank Deruytter Quartet Prova Records

Bezetting:

Frank Deruytter (ts),
Eric Legnini (p),
Bart Denolf (b),
Peter Erskine (d).

Beluister de openingstrack 'Bollerol':
<http://bit.ly/1axOC6e>

Tenorist Frank Deruytter staat in België vooral bekend als gewaardeerd studiomuzikant, solist op talloze popplaten, en gedreven funkspeler. Wat hij echter nog meer gemeen heeft met Michael Brecker zaliger, is het feit dat hij regelmatig terugkeert naar nogal 'pure' jazzprojecten. Dat doet hij ook met deze titelloze plaat met succes. Hij wordt dan ook niet door de minsten omringd: de Belgische maar vanuit Frankrijk opererende pianist Eric Legnini, Bart Denolf op contrabas, en een zeer dienstbaar drummende Peter Erskine.

Die verrassende bezetting draagt veel bij aan de charme van dit 'akoestisch funkalbum' (enkele Hammondorgelkleurtjes terzijde). Erskines ijzersterke grooves zijn nooit te prominent aanwezig; Legnini staat niet bekend als funkmonster, en benadert het geheel dan ook erg melodisch; de keuze voor Denolf en contrabas vermijdt alle funk clichés. Ook de opname en de mix zijn zeer akoestisch, warm en dichtbij. Deruytter zélf speelt het meest 'funky' van het viertal, met iets meer schril werk in het hoogste register dan we van een puristischer saxofonist zouden verwachten, maar de kern van zijn toon is krachtig en warm. De acht eigen stukken bestaan vooral uit vinnig meanderende thema's, waarbij ritmiek en verrassing primeren op harmonische en melodische ontwikkeling. 'Bollerol' danst onweerstaanbaar, 'Proud Harry' evolueert naar een Coltranesk groepsrubato, 'She Hates Me' is een gloedvolle, rijke ballad. Hier en daar is het basismateriaal zodanig sober dat de stukken een beetje stuurloos lijken, en gered worden (of nét niet) door de inbreng van de solisten ('The Gospel Collector' heeft een leuk maar summier basisidee met een iets te nadrukkelijke beat, 'Noenkele' mist wat eenheid). Maar in zijn geheel blijven Deruytter en de zijnen verrassen en boeien. Sterk.

Arne Van Coillie

SOFT MACHINE LEGACY Burden Of Proof MoonJune/Esoteric

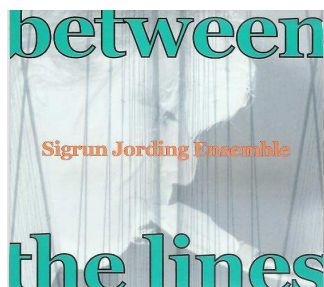
Bezetting:

Theo Travis (ts, fl, Fender Rhodes),
John Etheridge (g),
Roy Babbington (bg),
John Marshall (d).

Beluister hier fragmenten van de cd:
<http://bit.ly/157y9yI>

'Burden Of Proof' is het eerste levensteken van Soft Machine Legacy sinds eind 2010, en het eerste studioalbum in zes jaar. Van vier ervaren muzikanten mag je geen echt nieuwe ontwikkelingen verwachten, en een grote verrassing is deze plaat dan ook niet. Wel veert de ware Soft Machine-fan even op bij de beginklanken van het titelnummer (waarmee de cd opent). De met veel echo gemanipuleerde klank van de Fender Rhodes klinkt typisch als Mike Ratledge. Zou hij dan toch besloten hebben terug te keren in de muziek? Nee, het is saxofonist/ fluitist Theo Travis (de enige niet-alumnus van de Soft Machine-academie in de band) die zich achter de toetsen heeft gezet. Verder doemen er wel meer geesten uit het verleden op. 'Fallout' doet denken aan het compositorische werk van Karl Jenkins, en er is een versie van Hugh Hoppers 'Kings and Queens'. Dat laatste nummer is meteen de sterkste compositie op 'Burden of Proof'. Want hoewel Travis en gitarist John Etheridge best wel aardige stukken schrijven ('Pump room' van laatstgenoemde is een stevige rocker en 'They landed on a hill' van beide heren een mooi sfeerstuk) zijn het geen van tweeën echte hoogvliegers op dit gebied. Dat was een constatering die ik al deed bij mijn bespreking van de cd 'Live Adventures' (zie JF 148) en daar is niets aan veranderd. Wel heeft het kwartet bij tijd en wijle de geest in de uitvoering van het repertoire. Er wordt in sommige stukken vrij geïmproviseerd dat het een aard heeft (bijvoorbeeld in 'Voyage beyond seven' en 'Green cubes') en dat levert fraaie soundscapes op.

Herman te Loo

SIGRUN JORDING ENSEMBLE**Between The Lines****Eigen beheer****(www.sigrunjording.nl)****Bezetting:**

Sigrun Jording (ss, ts),
 Thijs Borsten (p),
 Tjitze Vogel (b),
 Georges du Buy (d).

SAM REED MEETS ROBERTO MAGRIS**Ready For Reed****JMoods****Bezetting:**

Sam Reed (as),
 Roberto Magris (p, Hammond B3),
 Kendall Moore (tb), Steve Lambert (ts),
 Dominique Sanders (b), Brian Steever (d),
 Pablo Sanhueza (conga's).

VERVOLG CD-RECENSIES

Eerlijk gezegd kende ik saxofoniste Sigrun Jording nog niet en toch is 'Between The Lines' al haar derde cd, zij het haar eerste die in de studio werd opgenomen. Sigrun Jording, Scandinavisch maar geboren en getogen in Duitsland, woont al twee decennia in Nederland en studeerde aan het Rotterdams Conservatorium.

'Saxofoniste Sigrun Jording is een van de meest talentvolle vrouwen in de jazz. Haar onbekendheid is enigszins beschamend.'

Jording speelt zo prachtig sopraan- en tenorsaxofoon dat haar onbekendheid enigszins beschamend is. Op sopraan heeft ze een spatzuiver geluid, en lijkt ze op Lucky Thompson, een van de beste sopraansaxofonisten uit de jazzgeschiedenis. Op tenor heeft ze een fors kamerbreed geluid, aangenaam swingend en relaxed. Steeds meer vrouwen vinden hun weg in de jazz, en van hen is Sigrun Jording een van de meest talentvolle, niet in het minst omdat afgezien van twee Thelonious Monk-composities (waarvoor ze wel het arrangement maakte) alle nummers van eigen hand zijn. Op zich niet zo bijzonder, maar in tegenstelling tot de vele bloedeloze eigen composities die worden gemaakt, zijn haar composities sterk met mooie akkoorden en aantrekkelijke melodieën, soms ook typisch Monkiaans beïnvloed. Zo had haar 'Blue steps' uit de pen van Monk hebben kunnen vloeien. 'Between The Lines' is een klassieke jazz-cd geworden, toegankelijk en swingend zonder ook maar een seconde een bleke kopie te worden van muziek die decennia eerder beter werd gespeeld. Ook dankzij de ideale begeleiding is dit een originele cd met een eigen geluid en tegelijk met behoud van al het goede dat de jazztraditie ons heeft te bieden. 'Between The Lines' verdient alle aandacht van de liefhebbers van jazz. Dat vergt wel enige inspanning want deze cd is in eigen beheer uitgebracht en alleen via iTunes te bestellen.

Tom Beetz

Sigrun Jording live: <http://bit.ly/13cXHvL>

De Italiaanse pianist Roberto Magris (1959) reist regelmatig naar Kansas om daar cd's op te nemen met oudere bebop-coryfeeën. De vergelijking met onze landgenoot Rein de Graaff dringt zich op. Ook deze beboppianist haalde en haalt vele oude en soms vergeten meesters uit de vergetelheid.

Voor de cd 'Ready For Reed' legde Magris contact met Sam Reed (1935), een bejaarde altsaxofonist uit Philadelphia. In de jaren vijftig van de vorige eeuw leidde hij zijn Sam Reed And The All Stars, met Ted Curson op trompet, pianist Bobby Timmons, Jimmy Garrison of Henry Grimes aan de bas en Albert 'Tootie' Heath op drums. Sindsdien speelde hij met heel veel jazzmusici. Op 'Ready For Reed' staan wat bopklassiekers en enkele composities van pianist Roberto Magris, die hij speciaal voor deze gelegenheid schreef. Het is te horen dat Reed met zijn ademhaling en zijn vingers tobt. Hij heeft moeite met snelle passages en ook vallen in zijn solo's vaak pauzes. Die solo's zijn meer schetsen dan afgeronde schilderijen. Vooral in het unisono spelen met trombonist Kendall Moore valt dat schetsmatige spelen op. Een cd voor verzamelaars van Amerikaanse oudgedienden op leeftijd.

Hessel Fluitman

Bekijk Sam Reed in 2012: <http://bit.ly/12zQiqC>

PAUL VAN DER FEEN
Odyssee
Tree of live

Bezetting:

Paul van der Feen (saxen, kl, p, Wurlitzer)
 Clemens van der Feen (b),
 Roy Dackus (d),
 + Anton Goudsmit (g).

CLEMENS VAN DER FEEN
14PM

Flagellum records

Bezetting:

Paul van der Feen (as, ss)
 Harmen Fraanje (p, Celesta),
 Clemens van der Feen (b),
 Onno Govaert (d),
 + Yfke de Jong (v)
 en het Sipping Joy String Orchestra.

VERVOLG CD-RECENSIES

De gebroeders Van der Feen houden de familieband in ere. Met een enkele bevriende muzikant hebben ze samen twee nieuwe cd's gemaakt. Een op naam van bassist Clemens, de ander op naam van saxofonist Paul.

'De cd van Clemens van der Feen is minder toegankelijk dan die van zijn broer Paul. Het album geeft zijn geheimen maar langzaam prijs.'

Paul heeft zijn cd 'Odyssee' van een inleiding voorzien die zeven zinnen telt. Lange en ingewikkelde zinnen, die je wel enkele keren moet lezen om ze goed te begrijpen. Op 'Odyssee' draait het om een lange reis, zo veel wordt wel duidelijk. Paul van der Feen speelt alt- en tenorsax, klarinet en toetsen. Dat doet hij met aandacht en warmte. De muziek is een stuk minder complex dan de inleidende tekst: die is eerder lieflijk dan moeilijk of uitgelaten. Neem 'The fool'. Hij neemt daarin het gek zijn uiterst serieus. In 'No but really' speelt Anton Goudsmit mee. De vloeiende brushes van Roy Dackus maken van de stoterige muziek toch één geheel. Ook op 'Whose image is on you' doet Goudsmit mee. Paul maakt er een vlot nummer van, samen met de heldere elektrische bas van broer Clemens en het gedegen drummen van Roy Dackus.

Bekijk de band 'Odyssee' hier: <http://bit.ly/1441PQI>

'14PM', de cd van Clemens van der Feen, is minder toegankelijk dan die van zijn broer. Het album steekt wat anders in elkaar. De plaat begint traag en peinzend met 'Transworld depravity'. Dat begrip heeft iets te maken met kunnen leven in verschillende werelden en hoe de schuldvraag in de ene wereld kan worden opgelost in de andere. Alsof je op meer schaakborden tegelijk speelt. 'Westerpark', genoemd naar de plek waar Clemens van der Feen woont, krijgt van pianist Harmen Fraanje een strak ritme mee, waar overheen broer Paul op altsax dansend zijn weg vindt. Onno Govaert is al vegend en roffelend voortdurend aanwezig. Zijn droge tikken in 'Mappa' geven dat stuk een wat kaal karakter. Je zou gelet op de titel (de benaming die zijn zontje gebruikt voor zowel zijn vader als moeder) eerder een zekere warmte in de muziek verwachten. 'Ziel 2' is de opvolger van de collectieve improvisatie op de eerste cd van Clemens van der Feen. Die heette 'Ziel'. Harmen Fraanje brengt een motiefje naar voren dat in de loop van het stuk regelmatig de kop opsteekt. Boeiend. 'Sun king' (komt van de Beatles-elpee 'Abbey Road') krijgt een trage uitvoering die de song recht doet. In het nummer is heel listig gebruikgemaakt van strijkers. Paul van der Feen pakt de juiste frasen uit die song van John Lennon. Dan nog iets over de titel '14PM'. Dat staat voor: One for Paul Motian. Deze Amerikaanse drummer was niet een van de meest sensationele slagwerkers, maar wel een perfectionist. Hij functioneerde het liefst zonder drukte en op de achtergrond. Ongetwijfeld eigenschappen die Clemens van der Feen aanspreken. Zijn nieuwe cd vereist aandachtig luisteren. Dan geeft de muziek zijn geheimen langzaam prijs.

Hessel Fluitman

Beluister hier een track van '14PM': <http://bit.ly/17fsack>

JAZZFLITS
ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

NEXT COLLECTIVE**Cover Art****Concord Records****Bezetting:**

Logan Richardson (fl, as),
Walter Smith III (bkl, ts),
Matthew Stevens (g),
Gerald Clayton (p, Fender Rhodes), Kris
Bowers (Fender Rhodes),
Ben Williams (b),
Jamire Williams (d).

Bekijk Next Collective hier:

<http://bit.ly/12Hj9Vb>

ERIC REVIS**City Of Asylum****Clean Feed****Bezetting:**

Kris Davis (p),
Eric Revis (b),
Andrew Cyrille (d).

Het trio aan het werk tijdens het**WinterJazzFest in New York:**

<http://youtu.be/zyR5IibUsY>

VERVOLG CD-RECENSIES

Next Collective is de band van gitarist Matthew Stevens, zo leerden wij vorig jaar van de grote bandleider zelf tijdens een concert in het Bimhuis. De andere leden, pianist Gerald Clayton, bassist Ben Williams en de saxofonisten Logan Richardson en Walter Smith III, zijn de nieuwe namen van de jazz. Tel daar slagwerk-talent Jamire Williams, Kris Bowers op Fender Rhodes (op twee nummers) en trompettist Christian Scott als 'special guest' (op vijf nummers) bij op en de toon is gezet voor moderne nu-jazz. Een band met zoveel leiders in de gelederen kan je niet anders dan een Collective noemen.

Op hun cd 'Cover Art' hebben de heren tien nummers van de hiphop/rap/soul- en electroscene in een nieuw jasje gestoken. Ook Pearl Jam en Meshell Ndegeocello komen aan bod. Deze eigentijdse 'standards' worden met een natuurlijk swingende beat omgevormd tot heuse jazzvehikels. Dat het klankbeeld van de groep doet denken aan de cd's van Christian Scott is logisch (leider Stevens speelt in zijn groep) en zeer welkom. Het doet niets af aan de eigen identiteit die de individuele solisten op hun instrument hebben. De productie door Chris Dunn en de bandleden zelf is voorbeeldig en laat ieder instrument in volle glorie tot zijn recht komen. Dat Stevens' bijzondere gitaargeluid een hoofdrol opeist is prima. Voor hem ligt er op basis van deze cd (en zijn werk bij Christian Scott) een mooie toekomst in het verschiet in de hedendaagse jazz.

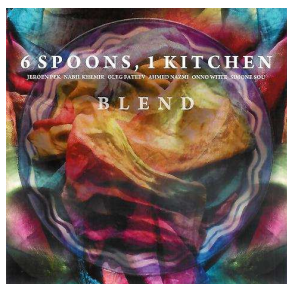
Reinier van Bevervoorde

In april van dit jaar (JF 196) besprak ik de cd 'Parallax' van bassist Eric Revis. Een van de conclusies was toen dat hij zich soms in veelzijdigheid dreigde te verliezen, en blijkbaar heeft hij dat in zijn oren geknoopt. De muziek op zijn nieuwste album, 'City Of Asylum', blinkt namelijk uit in een sterk programma, uitgevoerd door een subliem pianotrio. Aan het klavier vinden we Kris Davis, van wie ik onlangs ook al het verfrissende album 'Capricorn Climber' besprak – eveneens uitgegeven door het Portugese label Clean Feed. De Canadese pianiste heeft haar eigen stem bepaald tegen een achtergrond van dwarse pianistiek, waarin Thelonious Monk en Paul Bley belangrijke inspiratiebronnen vormen. Het improviseren vanuit melodische cellen, zo typerend voor de laatste, is sterk te horen in het openingsstuk, 'Vadim'. Melodisch improviseren is ook een pijler van het werk van Monk, en diens 'Gallop's gallop' wordt vanuit dat uitgangspunt benaderd. Geen simpele imitatie van de stijl van de componist, maar vanuit je eigen stijl doorwerken aan een thema, dat maakt pas echt indruk. Dat Revis een goede hand heeft in de samenstelling van zijn team, had ik bij de bespreking van 'Parallax' ook al opgemerkt. De keuze voor Andrew Cyrille als drummer is opnieuw perfect. De inmiddels 73-jarige slagwerker opereert vanuit de (Afrikaans beïnvloede) traditie van het melodische drummen, die vanuit Max Roach naar Ed Blackwell en Sunny Murray loopt. De omfloerste trommels in het titelstuk laten horen waartoe deze grootmeester in staat is. De hele plaat lang is hij de subtiele onderstreper van het muzikale discours dat bij voortduring helder en transparant blijft. En dan Revis zelf: hij levert loepzuiver strijkwerk dat tot pure ontroering kan leiden, zoals in het thema van 'Harry Partch laments the dying of the moon... and then laughs' of het ingetogen gespeelde 'Prayer' van Keith Jarrett, dat misschien wel het hoogtepunt is op een cd die toch al geen zwakke momenten kent.

Herman te Loo

MARIA CATHARINA**Obsesión****Eigen beheer**www.mariacatharina.com**Bezetting:**

Maria Catharina (vol),
 Alberto Caicedo (vol),
 Thomas Böttcher (p),
 Danny Kessel (p),
 Adinda Meertins (b),
 Humberto Albores (b),
 Gerardo Rosales (perc),
 Armando Vidal (d),
 Marc Bischoff (coros),
 Frederik Köster (tp),
 David Rothschild (tb),
 Gerrit-Jan Binkhorst (f),
 John Ruocco (ts).

6 SPOONS, 1 KITCHEN**Blend****LopLop Records****Bezetting:**

Jeroen Pek (fl),
 Nabil Khemir (ud, g),
 Oleg Fateev (bayan),
 Ahmed Nazmi (b),
 Simone (perc),
 Onno Witte (d, perc).

VERVOLG CD-RECENSIES

'Obsesión', de debuut-cd van de in Amsterdam woonachtige Duitse zangeres Maria Catharina is al weer een tijdje verschenen, maar nog steeds de moeite waard om te signaleren. Het titelnummer is van de befaamde Puerto Ricaanse componist Pedro Flores (1894-1979), er zijn twee composities van pianist Claire Fisher en we horen de overbekende Dizzy Gillespie 'standard' 'Night in Tunesia'. De resterende zes nummers zijn door haarzelf geschreven. De kracht van deze latin-cd is in niet geringe mate te danken aan de topbezetting met diverse gastsolisten die in verschillende nummers hun opwachting maken en een swingende Afro-Cubaanse 'groove' neerzetten. Onder de gastsolisten zitten niet de minsten, en de Venezolaanse bandleider Gerardo Rosales speelt zelfs op alle tracks mee. Catharina, die in Engels en Spaans zingt, is zelf een veelbelovende zangeres, die in deze omgeving goed gedijt. Deze cd kreeg om begrijpelijke redenen goede kritieken in een aantal Latijns-Amerikaanse landen.

'De kracht van deze latin-cd is de topbezetting met diverse gastsolisten die een swingende 'groove' neerzetten.'

Toch is Catharina niet een typische latinzangeres en op veel momenten klinkt zij meer als een jazz-zangeres die latin zingt. Dat is verfrissend en geeft een eigen karakter aan de latin en salsa. Maria Catharina heeft zich hiermee op de kaart gezet als een zangeres om in de gaten te houden.

Tom Beetz

Maak kennis met Maria Catharina: <http://bit.ly/13iUzhX>

Aan de late kant misschien, de cd kwam al in 2012 uit, maar werd gemist door Jazzflits (en door de meeste andere jazzmagazines). 'Blend' van 6 Spoons, 1 Kitchen met een verrassend en opwekkend mengsel van jazz en wereldmuziek, biedt echter te veel kwaliteit om te laten liggen. Fluitist Jeroen Pek heeft zes musici uit verschillende windstreken (Nederland, Moldavië, Tunesië, Egypte en Brazilië) bij elkaar gebracht en waar je met eten in een fusionkeuken al snel een ondefinieerbare hutspot kunt krijgen, hebben deze zes lepels in de muzikale keuken van Pek een wel heel smakelijk hapje bereid.

Vanuit hun achtergrond dragen alle muzikanten met een compositie bij zodat de nummers alle een ander karakter hebben, maar desondanks stralen ze een gemeenschappelijke sfeer uit. Egypte en Brazilië of Tunesië en Moldavië, het lijken uitersten die weinig met elkaar gemeen hebben, maar Pek weet het geheel te binden, zodat de bayan (een Russische chromatische knoppenaccordeon) zich als een vis in het water voelt in Maraca van de Braziliaanse percussioniste Sou, en de Arabische ritmes zich naadloos voegen bij de swingende jazzfluit van Pek. Het samengaan van jazz en wereldmuziek is bij lange na niet nieuw, maar de coherentie die in deze smeltpot is ontstaan is niet al te vaak verkregen.

Tom Beetz

Bekijk 6 Spoons 1 Kitchen hier: <http://bit.ly/1arWDpH>

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

ARRIGO CAPPELLETTI QUINTET
Hot Music

Leo Records

(www.leorecords.com)

Bezetting:

Sergio Orlandi (tp)
Giulio Martino (ts, ss),
Arrigo Cappelletti (p),
Adrian Myhr (b), Tore Sandbakken (d)

MRS. SMIT
AND THE BOYS FROM BRAZIL
Make Love, Make Fun
(and lots of babies)
BFB (boysfrombrazil.nl)

Bezetting:

Femke Smit (voc),
Jesse Buitenhuis (g),
Nathan Klumperbeek (b),
Daan van Kasteren (d).

LOTTCHEN
Travelling Birds
GLM music

Bezetting:

Eva Buchmann (voc),
Sonja Huber (vib, mba, bells, perc.).

CD'S KORT

'Dedicato a Shorter', het openingsstuk van 'Hot Music', heeft de Italiaanse pianist/componist Arrigo Cappelletti opgedragen aan Wayne Shorter. Het resultaat is daarom een soort Jazz Messengers met wat minder PK's dan die van Art Blakey. Er staan nog wel meer van dit soort 'echte' jazzstukken op het album, zoals 'Facile' en 'Breaks 2'. Toch is het kwintet niet een soort Messengers Light. Daarvoor is het repertoire toch te breed en te open – bovendien zou Leo Records het dan niet hebben uitgebracht. In de twee composities die de titel 'Isafyordur' hebben meegekregen bedient Cappelletti zich van een heel andere vorm. Geen thema-solo's-thema, maar een lossere opzet, met een gestreken basintro van de Noor Adrian Myhr, dat uitmondt in een duet met de abstracte lyriek van de leider. Hier zijn we op het terrein dat hij met zijn vorige cd, 'Mysterious', bestreek. Cappelletti heeft zijn groep goed gekozen, want het lichte geluid van saxofonist Giulio Martino in combinatie met dat van trompettist Sergio Orlandi is sterk. De twee kringelen in hun improvisaties voortdurend om elkaar heen, waarmee ze het gevoel versterken dat 'Hot Music' vooral een groepsproduct is. Aan selfklickende enkelgangers heeft Cappelletti overduidelijk een broertje dood. Het maakt het album misschien niet spectaculair, maar de bedachtzaamheid van de groep weet zich uiteindelijk toch voor je te winnen.

Herman te Loo

De cd werd me door de boys zelf in de handen gedrukt met de 'verontschuldiging' dat het meer brazilpop dan jazz is. Nou dat valt reuze mee. Braziliaanse muziek is van zichzelf al lichtvoetig en doorgaans weinig ambitieus. Zon, zee en bikini's voeren de boventoon, vandaar ook de titel van deze cd: 'Make Love, Make Fun'. Je kunt dit natuurlijk pop noemen omdat het nuttigen van deze cd het beste gaat op een loungebank in Zandvoort of Scheveningen met een caipirinha binnen handbereik, maar binnen dit genre kan je het ook soft jazz noemen. Laat je meevoeren op de zwoele klanken van de in Engels en Portugees gezongen teksten die in feite nergens over gaan (zwoele lippen, zoenen, de zon en de blauwe hemel). 'Make Love, Make Fun' is een cd om heerlijk bij weg te dromen, niet om diepgaand te analyseren.

Tom Beetz

In het duo Lottchen werken de Belgische alt Eva Buchmann en de Zwitserse vibrafoniste Sonja Huber samen. De combinatie van zang met vibrafoon/marimba hoor je niet vaak en levert een verrassende 'sound' op. Voor de cd 'Travelling Birds' hebben de twee rijkelijk geput uit Braziliaanse bronnen. Onder meer werk van Jobim, Nascimento en Paulinho da Viola komt voorbij. De openingssong, 'Waters of March' (Jobim), klinkt als 'de originele uitvoering'. Ook al is dit verhaal over de regen in Rio de afgelopen veertig jaar tientallen keren opgenomen. Fascinerend is de uitvoering van 'Kema ahatia' (Monica Akihari/Niels Brouwer). De Duitse gitarist Riaz Khabirpour tekende voor 'Float'. Een kalm voortkabbellende compositie, die langzaam maar zeker steeds meer aandacht van de luisteraar gaat vragen. De songs geschreven door Eva Buchmann zijn niet zo uitbundig als de andere songs. Niet alleen liefhebbers van vibrafoon en marimba zullen het een feest vinden om 'Travelling Birds' te beluisteren.

Hessel Fluitman

CONCERTVERSLAGEN

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Datum en plaats:
12, 13, 14 juli 2013,
Ahoy,
Rotterdam.

Vlak voor aanvang van het North Sea Jazz Festival waren alle dagkaarten al uitverkocht: 70.000 stuks! Veel bezoekers kwamen niet voor jazz maar voor grote namen zoals John Legend, Sting en Carlos Santana. Deze publieksmagneten waren ervoor verantwoordelijk dat het op het festivalterrein heel wat rustiger was tijdens hun concerten. Het festival verbetert steeds weer door kleine veranderingen. Zo was het geluid van de zaal Amazon er op vooruitgegaan. Het festival heeft een programmering waar de meest fervente jazzliefhebber zich in kan vinden; met nationale en internationale musici. De bezoeker weet inmiddels zijn weg te vinden naar de dertien podia en een overvloed aan horecagelegenheden. Opmerkelijk is dat elke zaal zijn eigen muzikale karakter heeft. Zo zal de jazzrockliefhebber graag in zaal Maas (het sportpaleis) komen, terwijl het dakterras het domein van dj's is. En toch kwam het soms voor dat diverse zalen tegelijk vol waren en mijn plannen plotseling gewijzigd moesten worden. Hieronder een greep uit het overweldigende aanbod.

De eerste noten van het festival klonken in de kleine zaal Volga. Saxofonist **Florian Wempe** speelde met een Amerikaanse drummer. In een keurig wit colbert gestoken gedroeg hij zich als de overtuigende leider van het kwartet. Verdienstelijke composities van de saxofonist werden gespeeld; ze staan ook op zijn debuut-cd 'Flo's Flow'. Wempe speelde bedachtzame zinnen. Tussendoor nam hij steeds een momentje om de vorige frase te laten inwerken. Na een lange solo verdween Wempe in de coulissen terwijl pianist Karel Boehlee het stokje overnam. Drummer Willie Jones III, die ook op Wempe's debuut meespeelt, was bijna onzichtbaar door de zeer magere belichting. Wempe stond als hij niet speelde aan de zijkant geconcentreerd te luisteren.

>>>>>

Terence Blanchard: pure jazz. (Foto: Joke Schot)

In zaal Hudson was, zoals altijd, weer de meest pure jazz te horen. Trompettist **Terence Blanchard** speelde niet met de aangekondigde drummer Jeff 'Tain' Watts maar met Kendrick Scott. In de groep viel de romantische pianist Fabian Almazan heel erg op. Hij wist de grote zaal in zijn eentje bij sommige passages muisstil te houden. Dit is een talent om in de gaten te houden! Brice Winston was de saxofonist. Blanchard, met zijn karakteristieke sound en zijn lange lijnen, gaf zijn band erg veel ruimte, want hij was regelmatig van het podium verdwenen. De gespeelde muziek staat ook op zijn cd 'Magnetic'.

Eric Vloeimans beheerste de muzikale sfeer. (Foto: Joke Schot)

In de luxe zaal Amazon stonden **Eric Vloeimans, Martin Fondse en het Limburgs Symfonie Orkest**. Doordat voor dit concert gelukkig niet bijbetaald moest worden, was de zaal geheel gevuld. Vloeimans mocht ter gelegenheid van zijn vijftigste verjaardag een project samenstellen voor het festival. Zoals gebruikelijk in zijn projecten voerde artistieke emotie de bovenaan. Te midden van spatzuivere arrangementen en subtiele en fragiele strijkers, beheerste hij de muzikale sfeer.

...vervolg op de volgende pagina links

VERVOLG NORTH SEA FESTIVAL

Martin Fondse speelde op zijn vibrandoneon, zoals hij zelf zei: 'een houten piano waarop je blaast'. Midden in het concert klonk plotseling de storende mededeling van Ahoy dat roken in het pand verboden is. Alsof we dat niet wisten. Sommige composities kwamen van de cd 'Evensong', waaronder het ontroerende 'Lex', vernoemd naar een kampsaxofonist in WOII. 'Waterfront' was heel geslaagde filmmuziek van Fondse.

Anat Cohen tijdens haar optreden met de Codarts Big Band. (Foto: Joke Schot)

Medeski, Martin en Wood trokken bijzonder veel publiek naar de tent Congo. Maar wie op tijd was kon zitten en genieten van de ruige funky opening van het drietal. Binnen een paar seconden waren ze volledig op stoom. Het eerste stuk duurde maar liefst drie kwartier en kende een uiteenlopende reeks over elkaar buitelandse stijlen. Vaak waren er drie muzikale verhaallijnen tegelijk actief. Drummer Billy Martin zat helemaal in de muziek en speelde soms staand. Bassist Chris Wood wisselde razendsnel van elektrische bas naar contrabas en hij speelde zo zwaar dat het tentdak resoneerde, maar als dit concert binnen zou plaatsvinden zou eventueel loszittend pleisterwerk gemakkelijk van de muur kunnen komen.

>>>>>

Billy Martin van Medeski, Martin en Wood. (Foto: Joke Schot)

John Medeski had een reeks klavieren, waaronder een Hammond B3 en een vleugel, rondom zich opgesteld. Maar zelden gaven de mannen zichzelf wat rust. Soms deden ze dat door wat herhalende motieven te gebruiken. De groep werkt op een intrigerende wijze samen, maar ze kennen elkaar dan ook al een tijdje. Later klonk nog een razendsnelle funky blues. Dankzij een aaneenschakeling van extremen was dit een uitermate boeiend concert dat ik in zijn geheel gevolgd heb. Later in het concert ontstond meer structuur, maar zonder duidelijke structuur zijn deze mannen op hun best.

In de lage, overvolle en bloedhete zaal Yenisei speelde de Israëlische saxofoniste **Anat Cohen** met haar New Yorkse collega's. Ze won dit jaar de Paul Acket Award. Cohen speelde bijzonder lyrisch en enthousiast. Als ze niet speelde plaatste ze haar instrument direct in de standaard op de grond om te kunnen dansen op de muziek van de overigen. Haar muziek is vrolijk maar er was ook een zacht, ingetogen 'La vie en rose' op klarinet. Trompettist **Roy Hargrove** sloot de vrijdag af. Dat kwam mooi uit, want alleen aan het eind van de dag is een toegift mogelijk. En die kwam er ook! Hargrove kwam in een bezetting voor straight-ahead jazz. Hij zag er bijzonder excentriek uit: in zijn haar waren patronen geschoren als de buxushagen in de tuinen van Versailles én hij had een hanekam. Overigens hadden alle leden van de band baardjes. Bassist Aseem Saleem keek naar pianist Sullivan Fortner alsof hij hem het spelen onmogelijk wilde maken door het moordende tempo dat hij oplegde. Fortner begeleidde uiterst mager; slechts een enkel akkoordje kwam eruit. Totdat hij ging soleren! Saleem hing wegens de warmte zijn petje op de krul van zijn bas en die bleef daar tot het einde van de avond hangen. Het kwartet was sterk ritmisch. Nieuw was dat Hargrove zong: 'Never let me go'. Het oogstte, terecht, een zeer zuinig applausje. Toen de bas 'Strasbourg/St. Denis' langzaam maar zeker inleide, ontvouwde zich het thema van het goed in het gehoor liggende stuk. Hargrove en altsaxofonist Justin Robinson verdwenen samen in de coulissen en dat bleek een doel te hebben. Ineens liepen ze tussen de menigte door de gangpaden in terwijl ze gewoon verder speelden. Het achtergebleven trio hoorde de blazers uiteraard nauwelijks en één voor één stapten ze op, totdat op het laatst ook Saleem ermee stopte. En toen kwam die toegift!

...vervolg op de volgende pagina links

VERVOLG NORTH SEA FESTIVAL

zaterdag

Volgens presentatrice Mijke Loeven in zaal Madeira was er die avond onvervalste hardcore jazz te horen. Pianist **Kenny Barron** hoorde daarbij. Hij zei dat hij voor de derde of vierde keer in deze zaal optrad. Het concert opende met 'Bebop' van Dizzy Gillespie. Hij speelde het met rijk gevulde maten. De Barron-compositie 'The question is' was heel wat langzamer. Al met al was de muziek aan de veilige kant. Bassist George Mraz deed zijn taak degelijk en zakelijk. Drummer Lewis Nash was strak en punctueel en hij had een schoon en geraffineerd geluid. Hij soleerde steeds een paar maten en dat werd iedere keer door het publiek enthousiast ontvangen.

Dan Berglund van E.S.T. Symphony.
(Foto: Joke Schot)

Eén van de artistieke hoogtepunten van het festival was **E.S.T. Symphony**. Nadat de naamgever van het trio, Esbjörn Svensson, in 2008 was overleden wordt de muzikale erfenis doorgezet met de resterende leden van het trio. Dat zijn bassist Dan Berglund en drummer Magnus Öström. Samen met het Royal Conservatory Symphony Orchestra uit Den Haag en diverse gasten werd Svenssons werk gespeeld. Berglund schoot vol toen hij vertelde over de geboorte van dit project. "Mijn laatste gesprek met Esbjörn ging over dit project."

>>>>>>

Willie Jones III swingde in optima forma. (Foto: Joke Schot)

Het was een beladen concert, het leek wel een requiem. Ontroerend en dramatisch. Het was bijzonder om de composities in zulke grootse arrangementen te horen. Ook de gastsolisten waren met zorg gekozen: onder anderen pianist Martin Tingvall en saxofonist Yuri Honing. Laatstgenoemde paste perfect in de artistieke sfeer met zijn scheurende en jammerende geluid. Soms speelden Tingvall, Berglund en Öström gedrieën. Hypnotiserend. Het liefst was ik naast dirigent Hans Ek op de bok gaan zitten om het helemaal van dichtbij te beleven.

Joris Roelofs speelde op zijn basklarinet in de (te) kleine zaal Volga. Hij zei geen behoefte te hebben aan een tweede melodisch instrument 'omdat de klarinet zelf al zo mooi is'. Zijn kompanen waren niet de minsten: Matt Penman op bas en Ted Poor op drums. Roelofs speelde in zijn compositie 'Diane's castle' in het hogere bereik van zijn instrument. Het stuk leek gebaseerd te zijn op 'Crepuscule with Nellie' van Monk. Als bas en drums soleerden speelde Roelofs daar fluisterzacht overheen. Hij is een meester in het produceren van mooie melodieën.

Drummer **Willie Jones III** was voor de tweede keer te zien in zaal Madeira. Daar zagen we ook weer Justin Robinson terug. Jones kwam om te swingen, en dat deed hij in optima forma. Vooraan blies Eddie Henderson trompet en hij deed dat heel erg hard. Robinson articuleerde duidelijker dan tijdens het eerdere concert met Roy Hargrove. Samen speelden ze veel unisono, maar het was wel veel van hetzelfde, spatgelijk maar met weinig gevoel voor avontuur.

Snakeoil is een cd/project van saxofonist Tim Berne. Zijn muziek is behoorlijk ontoegankelijk maar wel spannend. Binnen een klein kader vinden allerlei wringende omzwervingen plaats. Veel dissonanten en herhalingen zorgden voor vrije structuren. Naast Berne waren er Oscar Noriega op klarinet, Matt Mitchell op piano en Ches Smith op vibrafoon en percussie. Met elkaar leken ze hun eigen plan getrokken te hebben maar ze konden beslist niet zonder elkaar.

Een grotere publiekstrekker was trompettist **Ibrahim Maalouf**. Uit zijn naam mag u terecht opmaken dat er Oosterse invloeden in zijn muziek zaten. Speciaal daarvoor heeft hij een instrument met vier ventielen, een kwarttoontrompet. Hij had een fluwelen toon in een prachtige ballad. Ook speelde hij de filmmuziek die hij maakte voor 'La proie de vent' van René Clair uit 1927.

...vervolg op de volgende pagina links

VERVOLG NORTH SEA FESTIVAL

Maalouf gebruikte heel wat tijd om tot zijn publiek te praten. Allerlei gebeurtenissen met 'toevallige' jaartallen werden genoemd. Hij vond zichzelf blijkbaar erg leuk want later deed hij of hij dronken was en viel hij langs de vleugel van Frank Woeste. Dat hij zich als komediant gedroeg paste niet bij de serieuze en krachtige muziek.

Tim Berne trad op met zijn Snakeoil. (Foto: Joke Schot)

Ter gelegenheid van zijn zestigste verjaardag kreeg **John Zorn** een hele festivaldag een zaal tot zijn beschikking. Hij zou er vijf concerten geven, maar combineerde de laatste twee, Dreamers en Electric Masada, tot één set. Ouder en ook nieuw werk van meestercomponist Zorn werd gespeeld, waarbij hij zoals altijd zittend strakke aanwijzingen aan de band gaf. Toen hij zijn altsaxofoon ter hand nam, met zijn karakteristieke opgetrokken linkerschouder, was hij aanvankelijk niet provocerend, maar dat duurde zoals gewoonlijk niet lang. Er was een stuk dat opende als een lieflijke droom, maar even later vervormde tot een onheilspellende. Het geluidsniveau was daarbij steeds zo exorbitant hoog dat alleen mijn oorpropjes het uitzitten van dit geniale concert medisch verantwoord maakten.

>>>>>

Niet in het programma van verslaggever Peter J. Korten, maar wel op North Sea Jazz: Dianne Krall (Foto: Joke Schot)

zondag

Het New Quartet van gitarist **Kurt Rosenwinkel** kent een topbezetting. Wat dacht u van Aaron Parks op piano, Eric Revis op bas en Justin Faulkner op drums? Rosenwinkel zit qua stijl tussen John Scofield en Pat Metheny, maar neigt meer naar de laatste. Vaak zong hij met zijn gitaarspel mee. Dat nieuwe kwartet wist precies waar de leider heen wilde. Opmerkelijk was dat zodra de gitarist het trio zijn gang liet gaan de stijl van de muziek veranderde van fusion naar puurdere jazz. De muziek werd dan veelal door Parks gedragen. Dat Revis en Faulkner direct na dit concert zouden optreden met Branford Marsalis verklaarde veel. Parks leek wat in een te strak keurslijf te zitten. Zodra hij soleerde was zijn eigenzinnige stijl helemaal terug. Drummer Faulkner speelde in het begin erg hard, maar zat later steeds beter op zijn plaats. Maar zijn hoogtepunt moest komen in het concert van Branford Marsalis. Pas na een uur ging het tempo wat omlaag. Echt wat voor Aaron Parks. Er werden ijzersterke composities gespeeld en dat was maar goed ook, want het publiek bleek toch wel een beetje last van de warmte te hebben. Of genoot men met de ogen dicht?

Branford Marsalis speelt regelmatig op North Sea Jazz. Nadat de saxofonist was aangekondigd kwam er echter niemand het podium op. Met een vertraging van maar liefst een halve minuut waren ze er dan toch. Misschien kwam het doordat zijn sopraansaxofoon tijdens de vlucht was stukgegaan. Als afgeschoten projectielen ging het kwartet van start. Met vlamvend vuurwerk en complexe ritmes maakten ze dit concert direct al geslaagd. Op een onzichtbare aanwijzing stopten ze abrupt, waarna er een ballad werd ingezet. Later speelde pianist Joey Calderazzo de sterren van de hemel in razendsnelle stukken waarbij hij met zijn rechervoet het ritme stampte. Op die momenten zat Marsalis rustig op zijn kruk te wachten. Het is gebruikelijk dat wegens het strakke tijdschema geen toegiften worden gegeven. Marsalis hield zich daar niet aan en gaf toch een toegift, een New Orleans-original die echter werd gestart in de verkeerde toonsoort. Dus stoppen en gewoon opnieuw beginnen. Dit kwartet wist het festivalpubliek met dit hoogstaande concert weer feilloos aan zich te binden. Hopelijk zijn ze er volgend jaar gewoon weer!

...vervolg op de volgende pagina links

VERVOLG NORTH SEA FESTIVAL

Branford Marsalis. (Foto: Joke Schot)

Een strijkkwartet dat jazz speelt is op zijn zachtst gezegd hoogst ongebruikelijk. Jasper Le Clercq, Jeffrey Bruinsma, Oene van Geel en Emile Visser vormen samen **Zapp4**. Ze speelden muziek van de rockband Radiohead. Als eerste 'Paranoid android' met een improviserende Le Clercq. Dat werk staat ook op hun cd: 'We suck young blood'. De muziek bevatte perfecte rolwisselingen. Vooral live was goed te zien hoe de taakverdeling in de stukken steeds wisselde. De mannen glunderden na het enthousiaste applaus. Cellist Emile Visser had het zwaar: hij moest bas én slagwerk vervangen. Maar dat deed hij voortreffelijk.

Als allerlaatste speelde **Ron Carter & WDR big band**. De bassist is 76 maar liet daar niets van merken. Hij zat op een kruk, maar speelde net zo intelligent en elegant als altijd. Op een frisse wijze liet hij zijn overbekende glissando's horen. Het maakte hem niet uit of hij het rappe 'Caravan' samen met de bigband moest spelen of dat hij solo alle mogelijkheden van zijn instrument liet zien. In dat solostuk zat een prachtig fragment van de Cello suites van Bach. De band werd gedirigeerd door Dennis Mackrel. Dat het geluid van de elegante bassist boven de band uitklonk was volledig terecht.

Peter J. Kortens

OVERIGE CONCERTVERSLAGEN

EUROPEAN JAZZ COMPETITION

Datum en plaats:

29 juni 2013, LantarenVenster, Rotterdam.

De 'voorwasjury' van de European Jazz Competition had vijf finalisten uitgekozen die op het podium van LantarenVenster hun kandidatuur voor de titel moesten bewijzen. Daartussen zat rijp en groen, maar toch was de klus voor de vijfkoppige jury in de zaal bepaald niet makkelijk.

De Litouwse pianist **Dmitry Golovanov** trotseerde in zijn eentje de grote klus om de avond te openen. Hij verraste met groten-deels eigen stukken waarin compositie en improvisatie niet van elkaar te onderscheiden waren. Dat, gecombineerd met een indrukwekkende techniek die zich niet verloor in loze virtuositeit, riep associaties op met Keith Jarrett ten tijde van het 'Köln Concerto'. De Litouwer noemde Jarrett ook als een van zijn grote helden.

De eerste Nederlandse deelnemer, het kwartet van saxofoniste **Stephanie Francke**, begon met een handicap. De vaste drummer van haar groep, Niek de Bruijn, zat thuis met een gebroken voet. Maar zelfs met een vervanger achter de trommels liet het kwartet horen dat het sterke, melodieuze jazz met potentie maakt. De composities van de leidster moeten nog wel wat rijpen, maar Francke heeft een goed geluid op alt én sopraan: warm en helder tegelijk.

De enige tegenvaller van de avond was het trio van de Hongaarse pianist **Krisztián Oláh**. De pianist, bassist en drummer zaten elk op hun eigen eilandje te spelen en wisten van de voorspelbare bebopcomposities van de leider weinig interessants te maken. De geparfumeerde uitvoering van Billy Strayhorn's 'Chelsea bridge' kon daar ook al niets aan toevoegen.

De pianorevelatie van het concours was de Japanse **Naoko Sakata**. Ze streek in 2008 in Göteborg neer en vormde daar een trio met bassist Anton Blomgren en drummer John Brigenius. In haar eigen composities etaleerde de Japanse een perfecte balans tussen het experiment van de vrije improvisatie en de extatische warmbloedigheid van sterke melodieën. Het trio opereerde overtuigend als één geheel, met sterk strijkkwerk van Blomgren en speels, creatief drummen van Brigenius en kon in de krappe tijd zelfs ontroering opwekken.

Zo leek het Zweeds-Japanse drietal de enige echt serieuze concurrentie voor het Nederlandse trio **Kapok**, dat vlak vóór hen optrad. Hoornist Morris Kliphuis, gitarist Timon Koomen en drummer Remco Menting hadden in hun halve uurtje bewezen dat ze van de vijf bands over de meeste podiumervaring beschikten. Een flinke Young VIPs Tour in het afgelopen seizoen zal daar zeker toe hebben bijgedragen. Maar ook in hun repertoire was Kapok de sterkste groep – verrassende composities met stevige grooves, compacte solo's en drie sterke muzikale persoonlijkheden die zich bewust wegcijferen omdat ze weten dat het geheel meer is dan de som der delen.

Toen juryvoorzitter Hugo Sekoranja (voorzitter van de EBU Jazzgroep) rond middernacht de winnaar bekend maakte, was dat dus niet echt een verrassing. Maar uiteraard zeer terecht. Na de Dutch Jazz Competition kan Kapok ook dit concours aan zijn zegekar binden. De band is 3.000 euro rijker en heeft zich verzekerd van een optreden op het North Sea Jazz Festival.

Herman te Loo

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

MAITE HONTELÉ

Bezetting:

Maite Hontelé (tp),
 Claudia Valenzuela (v),
 Elena Gonzalez Pisonero (fl),
 Daniel Hahnfeld (timbales),
 Gerardo Rosales (perc),
 Jose Cerezo (cga),
 Marc Bischoff (p),
 Mick Paauwe (b),
 Yumarya Grijt (voc).

Datum en plaats:

15 juni 2013,
 De Groene Engel,
 Oss.

Maite Hontelé, een vaardig maar niet sensationeel trompettiste.
 (Foto: Tom Beetz)

Een 'hype' kan je haar wel noemen: salsa-trompettiste Maite Hontelé, en 'hypes' hebben altijd iets raadselachtigs.

'Het verhaal van het succes van trompettiste Maite Hontelé is opmerkelijk.'

Toen deze Utrechtse trompettiste, ex-student van het Rotterdams conservatorium, nog in Nederland woonde leidde zij een anoniem bestaan in de Nederlandse salsascene. Via de liefde belandde zij in Colombia waar ze nu woont en daar uitgerekend in een echt salsaland, werd zij beroemd. Dat zij een aantrekkelijke jonge blonde vrouw is zal daarbij zeker een rol hebben gespeeld, want hoewel een vaardig trompettiste, sensationeel kan ze moeilijk worden genoemd.

Een opmerkelijk succesverhaal is het zeker en mede dankzij de aandacht die daaraan in De Wereld Draait Door en Knevel en Van den Brink werd besteed is ze inmiddels ook hier een succes.

De afgelopen maand had ze een uitgebreide tournee door Nederland met haar Nederlandse band, waarbij ze haar nieuwste cd 'Déjame Así' presenteerde, en die van de toplocatie Bimhuis tot de kleine provinciale podia liep. Het maakt haar niets uit of het podium befaamd is of niet en dat valt te prijzen.

>>>>>

De sterk zingende zangeres Yumarya Grijt. (Foto: Tom Beetz)

Sterallure is een woord dat niet in haar vocabulaire voorkomt, en haar succes is mede te danken aan haar bijzondere verhaal en aan haar geweldige band, die uit de beste salsamuzikanten van Nederland bestaat.

'Haar 'no-nonsense' aanpak sloeg aan. Aan het eind van het concert stond Oss op zijn kop.'

Oss heeft een 'moeilijk' publiek dat doorgaans meer belangstelling voor elkaar dan voor de muziek heeft, en juist hier liet Hontelé zien wat haar sterke punt is. Haar 'no-nonsense' aanpak sloeg na een stroef begin aan en aan het eind stond zelfs Oss op zijn kop. Muzikaal speelde zij zelf een kleine rol, maar ze hield de leiding strak in handen en ze liet de spetterende salsa over aan haar percussionisten en vooral aan de verrassend sterk zingende Antilliaanse Yumarya Grijt, die ook al jaren vrijwel onzichtbaar is als achtergrondzangeres (onder meer bij Izaline Calister en de Cubop City Big Band) en zich hier liet kennen als de beste Salsa Romantica-zangeres die we in dit land hebben.

Tom Beetz

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

SWINGIN' GRONINGEN

Datum en plaats:

13, 14, 15 juni 2013,
Diverse locaties,
Groningen.

Swingin' Groningen is een festival met veel gezichten. Jong talent en gevestigde namen wisselden elkaar dit jaar af. Traditioneel begon het driedaags festival op donderdag met de Northern European Jazz Talent Award. Zes studenten van de Noord-Europese conservatoria streden om de titel. Ze brachten voornamelijk eigen nummers. De winnaar **Zif Taubenfeld** waagde zich vooral aan

Irwin Berlin en Charles Mingus, maar hij viel vooral op door zijn instrument. De basklarinet is als jazzinstrument na Eric Dolphy toch wat in de vergetelheid geraakt. Op de vraag waarom hij basklarinet speelde, was het antwoord: 'waarom niet?!'. Taubenfeld combineerde directe eenvoud uitstekend met harmonische complexiteit.

Saxofonist **Benjamin Hermans** bracht dezelfde avond een speciaal programma als eerbetoon aan het twintigjarig bestaan van het festival. Beroemde Nederlandse artiesten waren te gast, onder wie percussionist Neppie Noya, saxofoniste Tineke Postma en niet te vergeten de Finse tenorist Timo Lassy, niet alleen veteraan van dit festival maar ook vriend van Herman uit de tijd toen hij als uitwisselingsstudent in Amsterdam verbleef.

Het was zangeres **Izaline Calister** die het publiek op Caribische wijze op een koude Grote Markt aan het swingen kreeg. Crooner **Ruben Hein** hitste ten slotte de dansende massa totaal op met een onvervalste uitvoering van Ray Charles' 'What I say'.

Vrijdag

De tweede festivalavond werd geopend door de Finse tenorist **Timo Lassy**. Lassy, bekend van het Five Corners Quartet, heeft het nooit zo gezocht in de Scandinavische sferen maar zoekt en vindt het overtuigend aan de East Coast van de VS. Zijn band, die een Griekse pianist en een percussionist uit Zanzibar heeft, stond dan ook niet alleen strak in het 'Marsaliaanse' pak, ze speelden vette bop in een Blakey-stijl.

>>>>>

Timo Lassy, strak in het pak. (Persfoto: Aki Roukala)

Bovendien schuwden ze Coltrane-achtige uitstapjes ook niet. Saxofonist **Yuri Honing**, die de vrije hand op het festival had gekregen, bracht met zijn Wired Paradijs gillend gitaarwerk ondersteund door snel drumwerk. Het Waagplein stond vol liefhebbers, maar de definities van paradijselijk verschilden hier wel.

Pianist **Tollak Ollestad** bracht jazzy funk op het podium bij café Buckshot. Het bijzondere aan hem was zeker zijn mondharmonica. Zijn virtuositeit op dat instrument werd overigens ook al eens erkend door Al Jarreau op de cd 'Accentuate The Positive'. Tussendoor verraste het **Hidden Orchestra** het publiek met een symfonische mix van jazz, funk en hiphop. Hidden Orchestra is een band met een groots geluid, ondanks de bijzonder kleine bezetting.

Op hetzelfde moment pakte de **Dirty Dozen Brass Band** op de Grote Markt uit. Zij treden nog steeds op als fanfare, waarin de baslijnen op sousafoon worden gespeeld. Ze brengen een solide mooie harmonische show, die langzaam compleet uit de hand loopt en eindigt als een New Orleans-straatfeest!

Zaterdag

Op de laatste dag trad de **PC Conservatorium Big Band** onder de bezielende leiding van Kurt Weiss op met festivalgast Yuri Honing. De band was harmonisch 'tight', schuwde het avontuur niet. Het zat vol jonge musici uit de hele wereld, die het in de toekomstige jazzwereld ongetwijfeld helemaal gaan maken. De arrangementen, met name van het nummer 'Witch hunt', waren complex, maar werden luchtig gebracht. Weiss en Honing vermaakten het publiek tussendoor als bijna professionele stand-up comedians.

Nick van Gelder, een Londense soulzanger, wist de aandacht van het publiek vast te houden, terwijl het in zijn eigen woorden minstens zo hard regende als in London.

Swingin' Groningen had dit jaar veel te bieden. Te veel om op te noemen, maar tot slot zeker noemenswaardig is **The Jig**, een stelletje jonge honden met een waanzinnige blazerssectie die ook nog ludiek de achtergrondzang door een megafoon verzorgen.

Swingin' Groningen kan nog zeker twintig jaar mee!
Bart Hollebrandse

ICP ORCHESTRA

Bezetting:

Wolter Wierbos (tb), Michael Moore (as, kl), Ab Baars, Tobias Delius (ts, kl), Misha Mengelberg (p), Ernst Glerum (b), Han Bennink (d) + Cherry Duyns (voordracht)

Datum en plaats:

13 juni 2013,
De Roode Bioscoop,
Amsterdam.

Het begint allemaal heel terloops. Terwijl het publiek het kleine zaaltje van de Amsterdamse Roode Bioscoop binnenkomt, zit Misha Mengelberg al aan de piano te improviseren. Door het geroezemoes heen ontstaat een muzikaal kleinood, vergelijkbaar met de soloversie van Billy Strayhorn's 'Lotus flower' die Duke Ellington op 'And his mother called him Bill' speelt terwijl de band de instrumenten inpakt. Verstild en breekbaar, juist zo fraai door de alledaagse klanken van stemmen en gestommel die het fraais lijken te verstoren.

Het ICP Orchestra is drie dagen in petit comité bijeen om met Cherry Duyns de Nederlandse poëzie te verkennen. De eerste avond is gewijd aan Lucebert, en dat is niet voor niks. De 'keizer van de Vijftigers' is een even grote naam in de poëzie (en beeldende kunst) als de ICP dat is in de geïmproviseerde muziek. Bovendien was hij een groot liefhebber van jazz. Duyns opent met 'Ik draai een kleine revolutie af'. Het gedicht eindigt met de prachtige regels 'ik draai een kleine mooie ritselende revolutie af/en ik val en ik ruis en ik zing'. Hierna pakt Han Bennink zijn houten ratel op, en onderstreept de kracht van Lucebert's woorden. Het is een mooi, klein gebaar, zoals de avond vol zit met mooie, kleine gebaren. De revolutie die de ICP predikt is eveneens niet groot, maar klein – het resultaat is omgekeerd evenredig. De intimiteit van het zaaltje (veel meer dan vijftig mensen kunnen er niet in) maakt je als toeschouwer deelgenoot aan deze kleine revolutie.

Veel muziek op deze avond is uit de pen gevloeid van de oprichter van de groep, Misha Mengelberg, anno 2013 een broze verschijning. Een aantal van zijn 'Paardenstukken' en het wonderschoon gearrangeerde 'De Sprong, o romantiek der hazen' bewijzen wederom hoe tijdloos zijn werk is, en hoe ontzettend goed dit ensemble is.

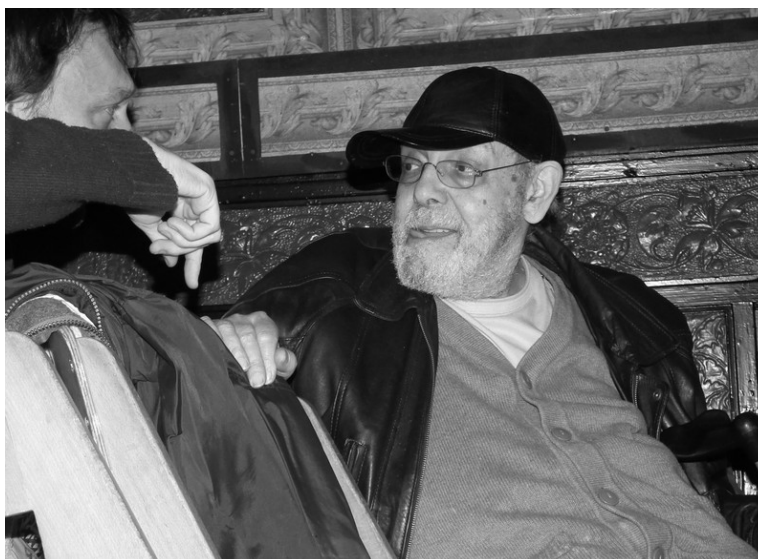
>>>>>

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Het ICP in petit comité bijeen. (Foto: Maarten Reinboud)

Zelfs zonder strijkers (violiste Mary Oliver en cellist Tristan Hon-singer) en trompet (Thomas Heberer) smelten de muzikale geuren en smaken dooreen als in een verfijnd gerecht. De inventiviteit, de onontkoombare swing, de robuuste, maar ook fluisterzachte blazers - het nadert allemaal de perfectie. Maar dan gelukkig wel, zoals Bernlef dat ooit noemde, 'perfectie met een gaatje'. Want de muziek is nooit af, er wordt nooit op safe gespeeld – en daarin zit de grootste kracht van deze kleine revolutie met de grote gevolgen.

Misha Mengelberg. (Foto: Maarten Reinboud)

Duyns komt nog met meer Lucebert-klassiekers, zoals het toepasselijke 'Monk' (de duizelingwekkende mandarijn beveelt/afbraak van het porseleinen paleis/wulpse slaven slopen terwijl hij/in zijn jaden grot zich hinnikend inspint') en het ontregelende 'Er is een grote norske neger in mij neergedaald'. Helaas is de volgorde poëzie-muziek net iets te veel een om-en-om, en wordt er te weinig door Duyns en ICP op elkaar gereageerd. Het is een miniem smetje op een verder memorabele avond.

Herman te Loo

Bekijk een impressie van het concert: <http://bit.ly/16wYVzY>

NEW YORK CALLING

VAN EEN AFSTANDJE

Roos Plaatsman is zangeres en woont en studeert in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

Soms is de wereld mooier als je er van een afstandje naar kijkt. Twee weken geleden kwam ik terug van een geweldige 'roadtrip' door het zuidwesten van Amerika. Als cadeautje voor ons afstuderen, hadden Daan en ik een busje gehuurd waarmee we drie weken door California, Arizona, Utah en Nevada reden. Even waren we de vrijheid zelve. Wat een heerlijk gevoel om over de ellenlange wegen van de Nevada woestijn te rijden en niemand tegen te komen of op het strand aan de Pacific, omgeven door rotsen en kliffen, een boek te lezen. Eindelijk waren we eens in San Francisco, een stad waarover zoveel liedjes geschreven zijn en waar ik in New York veel verhalen over had gehoord. Om het ultieme Amerikagevoel te krijgen werd 'The 40 Greatest Hits Of Hank Williams' tot vakantie-cd gedoopt en zong ik luidkeels mee: 'Heeeey, goodlookin' what ya got cookin', how 'bout cookin' somethin' up with meeeee.'

'Met het visum dat ik nu heb kan ik een jaarlang werkervaring opdoen, maar alleen op het gebied waarin ik ben afgestudeerd.'

Toen ik terugkwam in New York en ik Hank Williams alleen nog zacht mee neuriede tijdens het afwassen, keek ik om me heen en moest ik even slikken. Ik was weer thuis, maar wat is thuis? Mijn mooie appartement in Astoria met uitzicht op de skyline is te duur nu mijn beurs is afgelopen en ik heb het per 1 augustus moeten opzeggen. Ik heb mijn laatste centen tijdens de 'roadtrip' met veel plezier uitgegeven, maar ik heb nog geen enkel zicht op een baan. Ik wil graag langer in New York blijven en dat is alleen mogelijk als ik mijn geld kan verdienen in de muziekwereld. Met het visum dat ik nu heb kan ik een jaarlang werkervaring opdoen, maar alleen op het gebied waarin ik ben afgestudeerd, dus een baantje bij de Starbucks gaat me niet redden. New York zit vol met muzikanten en het duurt lang voordat je hier iets hebt opgebouwd. Het is een dure stad en het muzikantenleven is geen vetpot, dus iedereen probeert zoveel mogelijk te werken en extra uren op een muziekschool geef je niet zomaar weg. Per 1 augustus zoek ik een goedkoper dak boven mijn hoofd, maar dat wil nog niet echt vlotten. Het is de drukste periode van het jaar om een nieuw appartement te vinden, de makelaars rekenen meer voor hun diensten en de huurprijzen stijgen. Ik realiseer me dat als het tegenzit ik in oktober bij paps en mams op de bank zit in Thesinge, teleurgesteld en gedesillusioneerd.

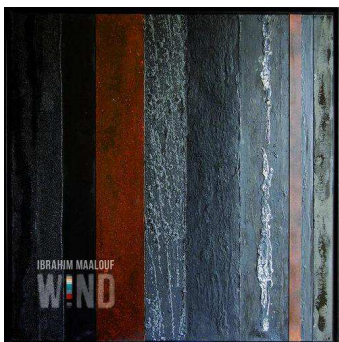
Soms is het leven mooier als je er van een afstandje naar kijkt, als je het geheel ziet in plaats van de details, als je het doel ziet en niet de middelen. Van veraf gezien heb ik vakantie, maar bekijk ik het van dichtbij, dan ben ik werkeloos. Dit klinkt wellicht wat neerslachtig van een afgestudeerde in de bloei van haar leven en van dichtbij voelt het ook zo. Maar van een afstandje roep ik: 'Leve de vakantie!' en ik hoop jullie in de volgende uitgave te kunnen vertellen dat het ook echt vakantie is.

Roos Plaatsman

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds begin dit jaar treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 15 juli 2013

1. Ibrahim Maalouf

Wind

2 Miles Davis

Legendary Concerts NSJ

3 Keith Jarrett

Somewhere

4 Peter Beets

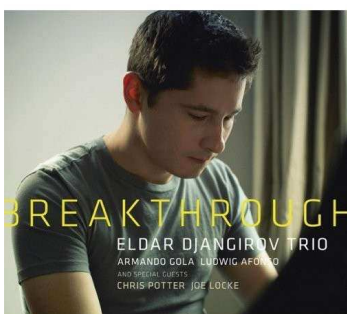
Portrait Of Oscar Peterson

5 Gilad Hekselman

This Just In

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

Eldar Djangirov Trio

Breakthrough (Membran)

Toelichting: 'Spetterend pianotrio van grote klasse. Eldar is weer helemaal terug met dit statement.'

Chick Corea

Vigil (Concord)

Toelichting: 'Na uitstapjes naar het standaard-pianotrio weer een Elektric Band-achtige fusion-cd van de oude meester. Heerlijk.'

Tingvall Trio

In Concert (Skip)

Toelichting: 'De studioalbums van dit trio waren al adembenemend maar live overtreffen ze zichzelf. Pianotrio-dynamiek uit de buitencategorie.'

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

JAZZFLITS OP VAKANTIE

Lo Reizevoort in Zweden

EEN JAZZSPECIAALZAAK IN STOCKHOLM

Het lijkt roeien tegen de digitale stroom om nu een platenwinkel te openen, zeker een die gespecialiseerd is in jazz en blues. Net voor de zomermaanden opende het echtpaar Teijo Agéll-Leskelä

en Lena Agéll de zaak Plugged Records aan de Stora Nygatan 7 in Gamla Stan (oude stad) van Stockholm. Voor een groot deel bestaat de collectie uit vinyl. De uitbaters denken een beetje in cycli. Alles (bijvoorbeeld cd's en downloaden) komt en gaat. "Geen enkele journalist wil iets kwaads schrijven over de vinylschijf. Digitale en fysieke muziekverkoop vullen elkaar aan en

zijn beide op hun eigen manier goed", aldus Teijo. De vele malen doodverklaarde cd is ook in de zaak te vinden. "Media hebben er aardigheid in gehad hun gal te spuwen over de cd. Die is lelijk." Teijo is ruimdenkender. Bij hem in de winkel staan zeker ook cd's. Downloadende jazzliefhebbers willen de muziek soms ook 'fysiek' in huis hebben, is het idee van het echtpaar.

De 'conceptstore' moet een trefpunt worden waar jazzo's rondhangen, gelijkgestemden ontmoeten en nieuwe muziek ontdekken. Plugged Records verkoopt naast vinyl en cd's ook allerlei (internationale) muziektijdschriften, boeken, dvd's, t-shirts en foto's. In de winkel is koffie te krijgen met 'wat erbij'. Buiten is een terras. Er is alle ruimte voor presentaties en concertjes. Aan de opening werkten onder meer tenorveteraan Bernt Rosengren en bassist Palle Danielsson mee.

Het echtpaar zit al een hele tijd in de platenhandel. Sinds 1997 distribueert Plugged Records cd's en platen van voornamelijk Scandinavische labels. Het bedrijf werkt met een bijlage sinds 2011 samen met het oudste nog verschijnende jazztijdschrift: OrkesterJournalen. Dat Zweedse magazine zag oktober 1933 het levenslicht, Downbeat een jaar later in juli.

De jazzsnoepwinkel zit in een pand waarin in het verleden een soortgelijke zaak was gehuisvest. Buurman Stampen is een jazzcafé waarin bijna elke dag live jazz of blues is te horen (<http://www.stampen.se/index.htm>).

In Stampen (in het Engels Pawnshop) maakte opnametechnicus Gert Palmcrantz met twee Neumann U47-microfoons en een Nagra-recorder zijn legendarische audiofiele opnamen 'Jazz At The Pawnshop'. Aan de productie werkten in december 1976 de toonaangevende musici Arne Domnérus (altsax/klarinet), Bengt Hallberg (piano), Lars Erstrand (vibrafoon), Georg Riedel (bas) en Egil Johansen (drums) mee. Chris Mosey stelt op AllAboutJazz.com vast: "It all fits; that intimate club atmosphere that spraks jazz at its best. You feel as though you're there. Which is Palmcrantz's triumph, and why Jazz at the Pawnshop is likely to fascinate both jazz and audio fans for a good many years to come."

Plugged Records heeft de productie ongetwijfeld in verschillende 'formats' en versies op voorraad.

Lo Reizevoort

Info: <http://www.plugged.se/>

In de rubriek 'Jazzflits op vakantie' doen medewerkers van Jazzflits in woord en/of beeld verslag van de jazzscene in hun vakantieland.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 15 juli 2013

1 George Benson

Inspiration: A Tribute To Nat King Cole (Concord)

2 Cécile McLorin Salvant

Womanchild (Mack Avenue)

3 Joe Locke

Lay Down My Heart (Motema)

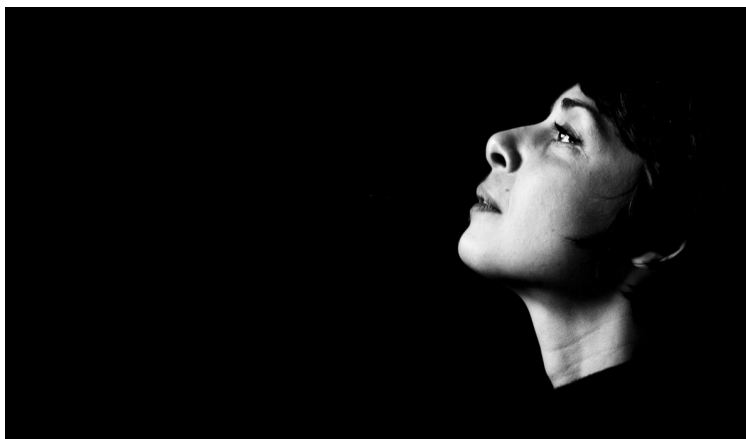
De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Hans Mantel, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVALS AUGUSTUS

Melanie de Biasio zingt in Antwerpen. (Foto: Olivier Donnet)

GAUME JAZZ FESTIVAL

Rossignol (Wallonië)

9 tot en met 11 augustus 2013

(<http://www.gaume-jazz.be/>)

Met onder anderen: Nordanians, Tin Men & The Telephone, Nathalie Loriers/Philippe Aerts/Tineke Postma, Brussels Jazz Orchestra feat. Tutu Puoane, Eve Beuvsens, Eric Legnini, Electric Miles Project, Kapok en Toine Thys.

JAZZ MIDDELHEIM

Park Den Brandt, Antwerpen

15 tot en met 18 augustus 2013

(<http://www.jazzmiddelheim.be>)

Met onder anderen: Toots Thielemans, Terri Lyne Carrington, Tigran with Jan Bang & Arve Henriksen, John Scofield, Verheyen/Copland/ Peacock/Baron, Anthony Braxton, Trilok Gurtu, Melanie De Biasio, Bambi Pang Pang feat. Andrew Cyrille, Randy Weston African Rhythms Septet, Charles Lloyd Quartet, Bill Charlap Trio en Stéphane Galland: LOBI.

JAZZFESTIVAL DELFT

Diverse locaties, Delft

16, 17, 18 augustus 2013

(<http://jazzfestivaldelft.cimontest.com>)

Met onder anderen: Rob van de Wouw, Femme Vanille, Nueva Manteca, Jan van Duikerens Fingerprint en Tom Browne.

ZOMER JAZZ FIETSTOER

Reitdiepdal, Groningen

30, 31 augustus 2013

(<http://www.zjft.nl>)

Met onder anderen: Simon Nabotov, Barnicle Bill. Eric Vloei-mans, Chris Corstens, Ramon Valle, Michael Moore, Ernst Reij-seger en Harmen Fraanje.

LAREN JAZZ

Singer, Laren

31 augustus 2013

(<http://www.larenjazz.nl>)

Met onder anderen: Greetje Kauffeld, Fay Claassen en Mike Boddé met de bigband van het Metropole Orkest, Michel Vare-kamp, Mirjam van Dam, Bernard Berkhout en Peter Beets.

Meer Europese jazzfestivals in de maand augustus:
<http://jazzfests.net/dates/?month=08&year=2013>

OVERLEDEN

Bengt Hallberg, 2 juli 2013 (80)

Zweedse pianist. Overleden in Uppsala. Behoorde, met Arne Domnerus en Lars Gullin, tot de musici die in de jaren vijftig de Zweedse jazz op internationaal niveau brachten. Was de eerste in een lange reeks aan wie, met de elpee 'Dinah', door het blad Orkester Journalen de 'Gouden Schijf' werd toegekend. Maakte in 1958 een duoplaat met Rita Reys. Vormde in de jaren tachtig met trompettist Jan Allan en bassist Georg Riedel het Trio con Tromba.

Paul Smith, 29 juni 2013 (91)

Amerikaanse pianist. Overleden in Torrance, LA. Zijn verdiensten lagen minder op het vlak van soleren dan op dat van begeleiden. Dat laatste deed hij elf jaar bij Ella Fitzgerald.

Little Willie Littlefield, 23 juni 2013 (81)

Overleden in Voorthuizen bij Barneveld: blues- en boogiewoogiepianist Little Willie Littlefield. Geboren in Houston, Texas, trok hij op 18-jarige leeftijd naar Californië. Aan het eind van de jaren zeventig vestigde hij zich in Nederland en maakte een aantal platen voor Oldie Blues, het label van Martin van Olderen. Tot zijn tachtigste trad hij nog op, in Europa vooral in Engeland.

Sam Most, 13 juni 2013 (82)

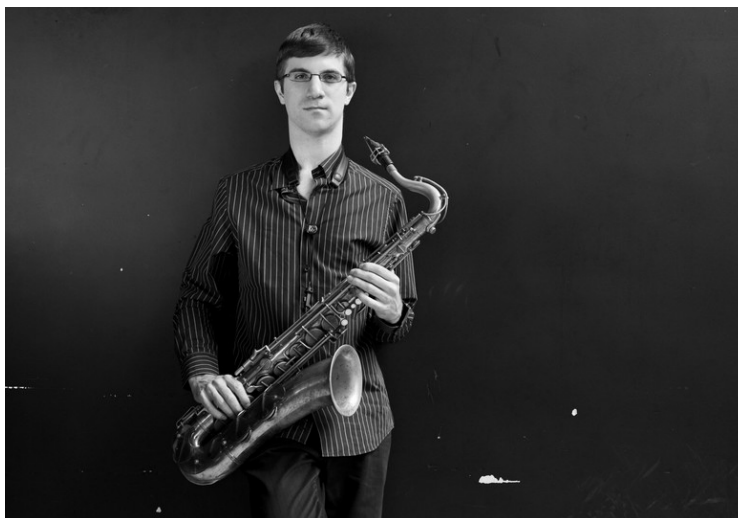
Amerikaanse fluitist. Overleden in Los Angeles. Fluit was zijn hoofdinstrument, maar hij speelde ook altsax. Trad eind 2011 nog in Nederland op met het trio van Rein de Graaff, waaruit de Timeless-cd resulteerde: 'Indian Summer'. Sam was de ruim tien jaar jongere broer van klarinettist Abe Most en is ook ruim tien jaar later gestorven. Macaber detail: op zijn sterfbed schreef hij nog een stuk, 'Morphine blues', dat door alle aanwezigen nog werd meegezongen...

Frank Comstock, 21 mei 2013 (90)

Amerikaanse arrangeur en trombonist. Overleden in Colorado Springs. Arrangeerde van 1943-1955 onder meer voor de bands van Benny Carter en Les Brown, alsmede voor begeleidingsorkesten van allerlei vocalisten, waaronder de close harmony-groep Hi-Lo's. Deed veel televisiewerk.

(JJM)

JAZZTIJDSCHRIFTEN

In Jazzmozaïek 2: Robin Verheyen. (Foto: Patrick Van Vlerken)

JAZZMOZAIEK nr 2 2013

Het Belgische blad Jazzmozaïek heeft op nummer twee van dit jaar de Italiaanse pianist Stefano Bollani op de omslag. Hij speelt samen met zijn hoogbejaarde Franse collega Martial Solal (85) op het Gent Jazz Festival. De in New York wonende saxofonist Robin Verheyen zegt dat het minstens tien jaar duurt voordat je daar echt een voet aan de grond krijgt. Zanger David Linx (48) en pianist Diederik Wissels vormen al twintig jaar een muzikaal duo. Trombonist Dree Peremans inspireert zich met zijn band Rebirth::Collective op de hardbop van de jaren vijftig/zestig. Het Belgische pianotrio Too Noisy Fish van Peter Vandenberghe ging naar San Francisco om daar de cd 'Fight Eat Sleep' op te nemen. Verder veel aandacht voor festivals zoals Gent, Middelheim en de Belgian Jazz Meeting. Trompettist Bert Joris wordt onderworpen aan een blinddoektest. **(LR)**

(<http://www.muzeikmozaiek.be>)

JAZZBULLETIN NR 87 JUNI 2013

In het juni-nummer van Jazz Bulletin, het blad van het Nederlandse Jazz Archief, onder meer een interview met pianist Soo Cho. Ze is opgeleid als klassiek pianiste: "Ik kan prima swing spelen, maar dan imiteer ik." Nieuw is de column van Benjamin Herman: "Muziek van deze tijd is ritmisch en technisch veel gecompliceerder dan twintig jaar geleden." Verder in Jazz Bulletin stukken over Oene van Geel, Bud Powell en Nederland, Eddy Doorenbos, Zaal 100 in Amsterdam en Thijs Chanowski's jazz-avonturen. **(HvE)**

(<http://www.jazzarchief.nl/jazzbulletin/>)

VARIA

Internat. Composition Contest Brussels Jazz Orchestra

Nog tot 31 augustus staat de inschrijving open voor de Brussels Jazz Orchestra International Composition Contest. Deze wedstrijd voor componisten tot en met veertig jaar mikt specifiek op composities voor bigbandbezetting. Vier laureaten gaan naar de finale op 16 oktober 2013, waarin hun stukken worden gespeeld door het Brussels Jazz Orchestra. De jury bestaat uit Klas Lindquist, Jeff Levenson, Michel Herr, Florian Ross en Carlos Azevedo. De winnaar ontvangt 3.000 euro.

Info: <http://bit.ly/exqzWj>

WINNAARS BRITISH JAZZ AWARDS 2013

Claire Martin. (Foto: John Haxby)

ALBUM

Claire Martin
'Too Much In Love To Care'

REISSUE

Stan Tracey
'Three Classic Albums Plus'

VOCALIST Anita Wardell

TRUMPET Enrico Tomasso

TROMBONE Mark Nightingale

CLARINET Alan Barnes

ALTO SAXOPHONE Alan Barnes

TENOR SAXOPHONE Bobby Wellins

PIANO Gareth Williams

GUITAR Jim Mullen

BASS Dave Green

DRUMS Steve Brown

BIG BAND BBC Big Band

SMALL GROUP

Digby Fairweather's Half Dozen

De 27ste British Jazz Awards werden op 10 juli in Birmingham uitgereikt. De voordrachten voor de diverse categorieën werden gedaan door de 'most influential writers, promoters and broadcasters in mainstream jazz'. Daarna kon het publiek via internet zijn stem uitbrengen.

INGEZONDEN

'Oska T' van Thelonious Monk

Met veel interesse en plezier lees ik regelmatig de cd-recensies van Hessel Fluitman. Zo ook de recensie van 'Meets Tony Miceli' van Thelonious4 (Jazzflits 200). Fluitman schrijft dat hij het nummer 'Oska T' niet kent in een uitvoering van Monk zelf. Dit kan ik mij voorstellen, want Monk heeft dit nummer heel weinig gespeeld.

Vermoedelijk heeft Monk dit nummer vernoemd naar de populaire diskjockey Oscar Treadwell uit Cincinnati. Monk speelt 'Oska T' voor het eerst op de plaat 'Monk Big Band And Quartet In Concert' op 30 december 1963 in de Philharmonic Hall, Lincoln Center, New York. Verschenen op het label CBS. Hij speelt dit nummer met zijn bigband bestaande uit Thad Jones (ct), Nick Travis (tp), Charlie Rouse (ts), Steve Lacy (ss), Phil Woods (as), Eddie Bert (tb), (Monk (p), Butch Warren (b), Frank Dunlop (d) en Hall Overton, arrangeur.

In 1967 maakt Monk met een bigband een Europese tournee. Hij heeft toen ook gespeeld op het Newport Festival in de Rotterdamse Doelen (28 oktober 1967). Daar heb ik toen 'Oska T' voor het eerst 'live' gehoord. Zijn bigband bestond toen uit Ray Copeland (tp), Jimmy Cleveland (tb), Phil Woods (as), Charlie Rouse (ts), Johnny Griffin (ts), Monk (p), Larry Gales (b) en Ben Riley (d).

Ton Planken schreef over dit concert in De Volkskrant van 30 oktober 1967 dat Johnny Griffin en Jimmy Cleveland een goede bijdrage leverden aan 'Oska T'. Van zijn tournee door Europa bestaat een opname met het nummer 'Oska T' van het concert op 3 november 1967 in Salle Pleyel in Parijs. Een dubbel-lp is verschenen op het label Affinity.

Monkkenner bij uitstek, Arie Teunissen, maakte mij er nog op attent dat in de biografie 'Brilliant Corners' Chris Sheridan schrijft dat Monk met een kwartet bestaande verder uit Charlie Rouse, Nate 'Lloyd' Hygelund op bas en drummer Austin 'Paris' Wright 'Oska T' heeft gespeeld tijdens een concert op 3 november 1969 in Ronnie Scott's Jazzclub in Londen. Dit is (nog) niet op de plaat of cd verschenen.

Ben IJpma

[De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.](#)

LAATSTE NIEUWS

Gouden Plaat voor Fay Claassen

Zangeres Fay Claassen heeft een gouden plaat gekregen voor haar dubbelalbum 'Two Portraits Of Chet Baker'. Ze kreeg de onderscheiding op 24 juli uit handen van Cees Schrama, tijdens haar optreden in het Concertgebouw te Amsterdam. Ze voerde daar haar programma 'Remembering Chet Baker' uit. Gouden platen worden in de jazz bij een verkoop van 10.000 exemplaren uitgereikt.

Keith Jarrett treedt in nagenoeg donker op

Het buitenoptreden van pianist Keith Jarrett op het Umbria Jazz Festival in Perugia vond 7 juli nagenoeg in het donker plaats. De pianist kreeg het in 2007 op het festival aan de stok met fotograferende toeschouwers. Daarom liet hij bij zijn terugkomst na zes jaar de podiumlichten doven. Volgens een ooggetuige zagen de vierduizend toeschouwers op een gegeven moment niet veel meer dan de verlichting op de bladmuziek van bassist Gary Peacock.